

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ 45^{ου} ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004 • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 161

Για πιστούς θεατές ειδικής αντοχής: Ο Κώστας Σφήκας και το μοντέλο κινηματογράφου που πρότεινε κάθε φορά, αναζητώντας το πρώτο του κοινό σ' αυτό το φεστιβάλ, αποτελεί αναπόσπαστο (αν και ενίοτε «αδέατο») μέρος της νεότερης ιστορίας αυτού του θεσμού και κυρίως των αλλαγών στη σύνθεση ή /και της προδιάθεσης (και αντοχής) του κοινού του. Η αρχή έγινε με το *Μοντέλο* το 1974, λίγο μετά την πτώση της χούντας, τη χρονιά που επικρατούσε στο φεστιβάλ ένα κλίμα «αφήστε όλα τα λουλούδια ν' ανθίσουν». Κι όμως στην προβολή της ταινίας ένα μεγάλο μέρος του κοινού σοκαρίστηκε από τον ακραίο πειραματισμό της (μιάμισης ώρας στατικό μονόπλano χωρίς ήχο) και αποχώρησε από την αίθουσα. Κι όταν στο τέλος η ταινία βραβεύτηκε ως καλύτερη καλλιτεχνική ταινία μαζί με το *Κιέριον* του Δήμου Θέου, η ανακοίνωση έγινε από τον Παύλο Ζάννα εν μέσω έντονων αποδοκιμασιών. Αλλά η κριτική επιτροπή είχε αποφανθεί τελεσίδικα και η ιστορία είχε γραφτεί. Ο Κώστας Φέρρης δήλωνε λίγο αργότερα «Αν ποτέ ιδρυθεί κινηματογραφικό μουσείο στην Ελλάδα, το *Μοντέλο* θα είναι η πρώτη ταινία που θα φυλαχθεί». Την επόμενη ταραχώδη χρονιά (επαναστατικών αιτημάτων) για το φεστιβάλ, το 1975, ο Κώστας Σφήκας επανέρχεται με τις *Μητροπόλεις* (ένα πείραμα εφαρμογής της επαναστατικής θεωρίας σε μια δοκιμαστική κινηματογραφική πράξη) και οι αντιδράσεις που προκαλεί η προβολή της, παρά τις κάποιες αποδοκιμασίες που ακούστηκαν, είναι μάλλον αμήχανες και χλιαρές. Έντεκα χρόνια μετά, το 1986, ο Κώστας Σφήκας φέρνει στο φεστιβάλ την ταινία του *Αλληγορία* που από την προβολή της, σε μια αίθουσα μόλις μισογεμάτη, αποχωρούν σταδιακά οι περισσότεροι χωρίς αντιδρά-

του Σωτήρη Ζήκου

σεις. Συνέχισε και μετά να φέρνει τις ταινίες του στο φεστιβάλ, *Το προφητικό πουλί των θλίψεων του Πάουλ Κλέε* (1995), το animation *Προμηθεύς εναντιοδρομών* (1998), το ντοκιμαντέρ *Η γυναίκα της... και ο συλλέκτης-Αλληγορία III* (2002) και πάντα κάποιοι θεατές, άλλοτε λιγότεροι άλλοτε περισσότεροι, να αποχωρούν από την προβολή τους. Μέχρι που σε κάποια επαναληπτική προβολή δεν έμεινε στο τέλος ούτε ένας θεατής. Κι όμως, υπάρχει μια παρέα παλιόφιλων στη Θεσσαλονίκη που δεν έχει χάσει ούτε μία ταινία ειδικά του Κώστα Σφήκα στο φεστιβάλ και με σκοπό μάλιστα να την αναλύσουν μετά, είτε στα σοβαρά είτε στ' αστεία, για να δοκιμάζουν τα (φεστιβαλικά) όρια της αντοχής τους, όπως παλιά.

Σήμερα. Συνέχισε και μετά να φέρνει τις ταινίες του στο φεστιβάλ, *Το προφητικό πουλί των θλίψεων του Πάουλ Κλέε* (1995), το animation *Προμηθεύς εναντιοδρομών* (1998), το ντοκιμαντέρ *Η γυναίκα της... και ο συλλέκτης-Αλληγορία III* (2002) και πάντα κάποιοι θεατές, άλλοτε λιγότεροι άλλοτε περισσότεροι, να αποχωρούν από την προβολή τους. Μέχρι που σε κάποια επαναληπτική προβολή δεν έμεινε στο τέλος ούτε ένας θεατής. Κι όμως, υπάρχει μια παρέα παλιόφιλων στη Θεσσαλονίκη που δεν έχει χάσει ούτε μία ταινία ειδικά του Κώστα Σφήκα στο φεστιβάλ και με σκοπό μάλιστα να την αναλύσουν μετά, είτε στα σοβαρά είτε στ' αστεία, για να δοκιμάζουν τα (φεστιβαλικά) όρια της αντοχής τους, όπως παλιά.

ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΟΛΥΜΠΙΟΝ:

Λόγοι και αμαρτήματα (σελ. 10)

του Βασίλη Μαζωμένου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Οι τελευταίες ώρες και τα εναγώνια οράματα ενός ασθενούς ποιητή. Θρησκευτικό κλίμα σε μια καθαρά ποιητική δημιουργία στο ύφος αναζήτησης του Βασίλη Μαζωμένου.

Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες

Karpuz kabugundan gemiler yarmak (σελ. 5)

του Αχμέτ Ουλουτσάι (Τουρκία, 2004) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Εφηβικά όνειρα, κορίτσια και ταινίες σε ένα χωριό της Ανατολίας, τα χρόνια του '60, σ' ένα αυτοβιογραφικό φιλμ που αποτίει φόρο τιμής στη μαγεία του κινηματογράφου.

Rakushka (σελ. 11)

της Φωτεινής Σισκοπούλου • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Προσαρμογή μιας νουβέλας του Ντοστογιέφσκι στη σύγχρονη Αθήνα, που εξιστορεί την παθιασμένη σχέση ανάμεσα σε μια 18χρονη ρωσίδα και έναν αυταρχικό έλληνα.

Ζήτω η Αλγερία / Viva Laldjérie (σελ. 5)

του Ναντίρ Μοκνές (Γαλλία/Αλγερία, 2003) • ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Μέσα από την ιστορία τριών διαφορετικών γυναικών, η ταινία φιλοτεχνεί το πορτραίτο των σημερινών ανδρών στο Αλγέρι, μιλώντας για μια κοινωνία που ψάχνει την εθνική τη ταυτότητα, δίκασμένη μεταξύ της αραβικής κληρονομιάς και της μακρόχρονης γαλλικής επιρροής.

Η σκόνη που πέφτει (σελ. 9)

του Τάσου Ψαρρά • ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004

Ένας δημοσιογράφος προσπαθεί να πιάσει το νήμα της ιστορίας ως τα χρόνια του εμφυλίου, προκειμένου να μάθει την αλήθεια για τον πατέρα του.

“Πιστεύω ότι ο παραδοσιακός κινηματογράφος έχει εξαντλήσει το ρόλο του... Είναι ανάγκη ο θεατής να αισθάνεται ότι ο κόσμος αυτός ανατρέπεται, ότι επιβάλλεται να αλλάξει. Να αισθάνεται ότι οι μορφές που του παρουσιάζονται εκφράζουν ένα σεισμό απειλητικό. Διαφορετικά, η τέχνη για μένα δεν έχει κανένα νόημα.”

Κώστας Σφήκας

ΚΩΣΤΑΣ ΣΦΗΚΑΣ

Δ Ι Α Β Α Σ Τ Ε Σ Η Μ Ε Ρ Α

- 4 Μια κινηματογραφόφιλη ταινία από την Τουρκία και η γαλλική κριτική στην Αλγερία στο Διεθνές Διαγωνιστικό
- 5 Για τη μεγάλη κρίση στην Αργεντινή το 2001 μιλάει ο Alejandro Hernan Taube και για το πόσο επεκθάνεται τις κουλτουριάρικες ταινίες ο Liu Fendou
- 6 Τα ταξίδια της καρδιάς στους Νέους Ορίζοντες και η Svetlana Proskurina λέει ότι ουδεμία σχέση έχει με τον Τυρκόφωκο
- 7 Φτιάχνοντας χαρακτήρες με έμπνευση από μια εικόνα ή μια σκηνή, μας λέει ότι δουλεύει τις ταινίες του ο Todd Verow
- 9 Για την ενσωμάτωση στο σύστημα των παλιών προτερών και διανοουμένων μιλάει ο Τάσος Ψαρράς
- 10 Όπως πάντα στο δρόμο ενός ποιητικού κινηματογράφου ο Βασίλης Μαζωμένος και *Delivery* και *Uncut family* στα Εκτός
- 11 Σαν ένα υπόσταγμα συλλογικού έρωτα χαρακτηρίζει την ταινία της Φωτεινής Σισκοπούλου και τιμή στον Κώστα Σφήκα
- 13 Έναν κινηματογράφο του σώματος χαρακτηρίζουν την τέχνη τους η Κατερίνα Θωμάδου και η Μαρία Κλωνάρη
- 15 Με ένα μονόφωτο για το ανεξάρτητο σινεμά ο παραγωγός Donald Ramnaud, μέλος της Κριτικής Επιτροπής
- 17 Κάτω απ' το παρόθυρό της από τη Σλοβενία στα Βαλκάνια και η σκηνοθέτις Maria Victoria Menis σε Πρώτο Πλano

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Κάθε λιμάνι και καμμένος. Και το πλοίο φεύγει.

• Μια εβδομάδα Φεστιβάλ και ήδη έχεις ταξιδέψει σε άλλους κόσμους. Δεν τυχαίο που το Φεστιβάλ γίνεται στο λιμάνι. Είναι κι αυτό ένα σημείο φυγής.

• Μην αδικείς λοιπόν όσους μπερδεύονται: Φουριόζος οδοιπόρος καταφτάνει στο ταμείο της Αποθήκης 1: «Δύο εισιτήρια για Κρήτη με τη Blue Star Ferries, παρακαλώ». Άλλος με τη βάρκα μας;

• Οι ταινίες στο Φεστιβάλ σε ταξιδεύουν και στο χρόνο: *Ημέρες και Ώρες, Μετά το Χθεσ, Πριν τη Νύχτα...*

• Επιστροφή στο μέλλον. Το *Αγάπη στα 16* του Κώστα Χαλαλμπους αφηγείται την ιστορία μιας παρέας εφήβων στα σέβεντις. Όπως όλοι θυμόμαστε και νοσταλγούμε, τω καιρώ εκείνω ο μέσος μαθητής φορούσε χαμηλοκόβαλο παντελόνι συνδυασμένο αρμονικά με στρετς μπλουζάκι της επιλογής του, ώστε να σφηνεται εκτεθειμένη η κοιλιά του, η μέση του, και διάφορα άλλα σημεία του σώματός του. Τι θυμάσαι εσύ; Νόμος 4000 και ποδιές και απανωτοί περιορισμοί; Ξέχνα αυτά που ξέρεις. Μετά το αλάθητο του Πάπα, σειρά έχει το αλάθητο του καλλιτέχνη.

• Επιστροφή στο Μέλλον II- η εκδίκηση: «Πόσο κάνει αυτός ο σουγιάς;» ρωτά σε μια σκηνή της ίδιας ταινίας ο νεαρός πρωταγωνιστής. «Μόνο διακόσιες δραχμές.» του απαντά ο συμπαθής υπάλληλος. Διακόσιες δραχμές στα σέβεντις; Σε σημερινές τιμές δηλαδή, περίπου είκοσι χιλιάδικα. Ουφ, κι εγώ νόμισα πως είναι μόνο πρόβλημα της εποχής μας η ακρίβεια, αναφωνείς. Πάλι καλά που δεν πλήρωσε και σε ευρώ.

• Στιγμές νοσταλγίας και στην προβολή του *Niceland, To Νόημα της Ζωής* του Ιωάννου Φρίντρικ Φρίντρικσον: «Η αλήθεια είναι πως εδώ με έστειλαν οι γυναίκες μου πίσω απ' την Ιολανδία. Την τελευταία φορά που ήρθα έχασα είκοσι κιλά, ελπίζουν πως θα ξαναγίνει το ίδιο» δήλωσε ο Φρίντρικ Φρίντρικσον αναπολώντας τις παλιές καλές στιγμές εκείνου του Φεστιβάλ που παρλίγο να δει τα ραπανάκια ανάποδα έπειτα από ελεύθερη πτώση του στις σκάλες σε ένα ξέφρενο φεστιβαλικό πάρτι.

Απορίες θεατών:
- Τι σημαίνει *Κάιρο* στα γαλιονέζικα;
- Σφυγμός;
- Τι σημαίνει *Ρακούσκα* στα ρώσικα;
- Κοχύλι.
- Τι σημαίνει *Λαλιτζέρι* στα γαλλικά;
- Άστο καλύτερα.

Ζαχαρίας: Παιδιά, το κάδρο ψηλά, όπως τα λάβαρα της επανάστασης παλιά. Μην κόψουμε κανένα κεφάλι. Φασούλας: Δεν είναι κοντάς σκηνοθέτης ο Μάνος. Εγώ είμαι ψηλός βουλευτής.

travelling

Γεμάτες οι αίθουσες έξω το κρύο είναι τσουχτερό...

• Και όντως ο Φρειδερίκος ακολούθησε πιστά την πρακτική που εφάρμοσε και τω καιρώ εκείνω: Δοκίμασε μια ευρεία γκάμα από τα εγχώρια οινοπνευματούχα για να αντιμετωπίσει το κρύο, αλλά και για να θυμηθεί τις παραδόσεις της πατρίδας του. Ευτυχώς ξενέρωσε κάπως μέχρι το βραδινό πάρτι των Νέων Οριζώντων, αλλιώς θα είχαμε δυσάρεστο déja vu.

• «Οι γιατροί που με εξέτασαν τότε φοβούνταν πως είχα εσωτερική αιμορραγία και είπαν να μου εξετάσουν τον εγκέφαλο. Ησύχασαν όμως αμέσως όταν ανα-

Me Γιού. You Evangelatos?
Oh, den eimai egw h akardh mhtera pou engateleipse ta paidia ths sto Kaneis den kserei. Egw paizw to rolo.

μαζί το ρόλο κάθε πρωί πριν αρχίσουν τα γυρίσματα». Ο Ιάπωνας σκηνοθέτης Κόρε-έντα εξηγεί τα επαναστατικά κριτήρια με τα οποία επέλεξε την πρωταγωνίστρια της ταινίας του *Κανείς δεν ξέρει* και επαναπροσδιορίζει την ουσία της υποκριτικής τέχνης, έντονα επηρεασμένος από τη μέθοδο Στανισλάφσκι.

• Ο Τοντ Σλότοντ είναι διακεκριμένος ανεξάρτητος σκηνοθέτης και εφαρμόζει την ίδια λογική λιτότητας και ολιγάρεϊας και στην καθημερινή του ζωή. Γι' αυτό άλλωστε και αρκείται και με τη προεδρική σουίτα

κάλυψαν πως απλώς δεν είχα εγκέφαλο». Ο Φρίντρικσον καθησυχάζει το κοινό του, προλογίζοντας ιδανικά την προβολή της τελευταίας ταινίας του που έχει ως βασικούς πρωταγωνιστές δύο άτομα με νοητική καθυστέρηση.

• «Την έβλεπα στην τηλεόραση να τραγουδά και να χορεύει με τόση ευθυμία και αναρωτήθηκα πως θα συμπεριφερόταν αυτή η γυναίκα αν είχε πολλά παιδιά. Όταν της πρότεινα το ρόλο πανικοβλήθηκε, κι έλεγε πως δεν είναι ηθοποιός. Πείστηκε τελικά να πρωταγωνιστήσει, όταν της εξήγησα πως δε θα χρειαζόταν να μάθει καμία στάκα απ' έξω, κι ότι θα προβάραμε

Βιτρίνα του Φεστιβάλ. Αν και η αλήθεια είναι ότι τα νυφικά της εποχής που διαδραματίζονται οι Νύφες δεν ήταν λευκά στα χωριά. Τα παρόπανα στον Σκορσέζε.

λεϊ καθημερινά η υποδοχή του Φεστιβάλ (τύπου «Πιπιώ ρε συ, πάλι αστακός σήμερα, πότε θα πάρουν πρέφα πως είμαι χορτοφάγος και τρέφομαι μόνο με σόγια») αποφάσισε να διεκδικήσει δυναμικά τα δικαιώματά του: Αρνήθηκε να επιβιβαστεί στο λεωφορείκι που μεταφέρει τους

επισκέπτες από τις προβλήτες στο ξενοδοχείο και τούμπιζαν και απαίτησε έναν προσωπικό σωφөр για να τον μεταφέρει στα λιμάνια χορτοφαγικά στέκια της πόλης. Μήπως μάσσει κουτόχορτο.

• Έκτακτο ανακοινώνω: Ζητείται ειδικός ψυχολόγος να αναλύσει την περίπτωση δεκάδων σκηνοθετών που έπαθαν κρίση δημιουργίας από τη στιγμή που είδαν το *CCTV* του Βασίλη Κατοίκι. Συνειδητοποιήσαν ξαφνικά πως μια χαλασμένη κάμερα μπορεί να κάνει πολύ καλύτερη δουλειά από εκατό ψηφιακές τελευταίας τεχνολογίας. Και τότε γιατί σκίζομαστε για τη χρηματοδότηση, σκέφτονται οι περισσότεροι και σκέφτονται να σπάσουν την κάμερά τους εις ένδειξη διαμαρτυρίας, αντί να σκίσουν τα ρούχα τους όπως στον παλιό καλό καιρό.

• Παρ' όλα αυτά το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου επιμένει να διακηρύττει πως βρίσκεται και θα βρίσκεται στο πλευρό των νέων δημιουργών. Στη συνέντευξη Τύπου που έδωσαν το πρωινό της Πέμπτης οι εκπρόσωποι του Κέντρου έκαναν ένα χορό από απολογισμό των σχεδίων που υλοποιήθηκαν τον τελευταίο χρόνο και περιέγραψαν συνοπτικά τις πιέσεις που θα ασκήσουν στο μέλλον στο Υπουργείο Πολιτισμού για αύξηση των κονδυλίων. Επιβεβαίωσαν δε πως υπάρχουν όντως φήμες που φημιολογούνται για το φημισμένο μέλλον του Ελληνικού Κινηματογράφου, μιας και όπου να 'ναι θα περάσει από τη Βουλή γενικότατο νομοσχέδιο για τον Πολιτισμό. Έμπρακτη απόδειξη πως το πολιτικό απ' το 'πολιτιστικό' τα χωρίζει μόνο μια συλλαβή; Η εγώ τα λέω στο σκύλο μου και εκείνος στην ουρά του;

• Στ' άρματα, στ' άρματα εμπρός στον αγώνα, φημιολογείται πως φωνάζει το ΕΚΚ: Στο πνεύμα της γενικότερης στροφής της πολιτικής του, προσηγγίζει συνεργασία και με το ραδιοφωνικό σταθμό 902, που θα συμπεριλάβει στο πρόγραμμά του ζώνη για την προώθηση των ελληνικών ταινιών. Φήμες φημιολογούν πως αυτή η συνεργασία σχετίζεται άμεσα με τη μαζική προσέλευση των μελών της ΚΝΕ Βορείου Ελλάδας στην προβολή της ταινίας *Η Εποχή του Θερμισμού*. Πρωταγωνίστρια της ταινίας είναι μια οδηγός θεριστικής μηχανής που επιβραβεύεται για την αποδοτικότητα της στην κολεκτίβα με ένα λάβαρο της επανάστασης.

• Μετά τον Κουρσάου και τον Κόρε-έντα, τώρα και η Ραζμπέζινα, σκηνοθέτης της *Εποχής του Θερμισμού* ευχαριστεί εγκάρδια το κοινό της πόλης που γεμίζει τις αίθουσες ακόμα και στις πιο δύσκολες ώρες. «Εγώ ήδη έχω αρχίσει να νυστάζω», εξομολογήθηκε στην προβολή των έντεκα.

• Σε μια μεταμεσονύχτια προβολή των *Βαλιτών* του Πράνσου Μακρινού, κι ο Βρετανός σκηνοθέτης ευχαρίστησε το κοινό για την προσέλευση του τις μικρές ώρες της νύχτας. «Είναι τώρα δεκάμισι, αυτό σημαίνει πως δεν θα κοιμηθείτε πριν τις τρεις». «Ε, μην είσαι και τόσο σίγουρος», απάντησε κάποιος απ' το κοινό.

• Βαρέθηκες τους «σκηνοθέτες που οδηγήσαν μια γενιά στα πιο βαθιά χασμουρητά». Θες να μάθεις για την ταινία έκπληξη που θα προβληθεί τελικά απόψε στις δωδεκάμισι στην Τόνα Μαρκετάκη. Μα τότε δε θα 'ναι πια έκπληξη, γι' αυτό μόδε μερικά μόνο στοιχεία...

• Μετά την Ολυμπιάδα, το Γιούρο, τη Γιουροβίζιον, τις μπλουζες με τις σημαίες με τις παγιέτες, τώρα και το 45ο Φεστιβάλ επιμένει ελληνικά, ακόμα και στην ταινία έκπληξη, στο πλαίσιο του γενικότερου παροξυσμού για κάθε τι ελληνικό. Προσοχή, γιατί σε μια πόλη σαν τη Θεσσαλονίκη αυτά τα πράγματα μπορεί να γίνουν επικίνδυνα. Ο σκηνοθέτης της γιορτάζει στις 21 Μαΐου, το επώνυμο του θυμίζει ήρωα του Ουγκώ, και κάποτε σου ύψωσε το μεσαίο του δάκτυλο, ίσως για να σε προκαλέσει, ίσως για να σε καταγγείλει, ίσως για. Γιατί αν πας να δεις την ταινία του γιατί ο τίτλος του σου θυμίζει Ιλιάδα και Οδύσσεια, δε αναγκαστείς να συμφωνήσεις; Καλά έκανε και στο ύψωσ...

Γκέλυ Μαδερμάκη
gkely_madema@yahoo.com

26 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ • FRIDAY

OLYMPION	PAVLOS ZANNAS	JOHN CASSAVETES	STAVROS TORNES	FRIDA LIAPPA	TONIA MARKETAKI	THESSALONIKI CINEMA MUSEUM
11:00 - Greek Films 2004 ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ / ALITHINI ZOI - 111' Panos H. KOUTRAS, Greece, France/2004 O.V. Greek, French/English, Greek sub.	14:30 - NH International Selection OR - H ΧΡΥΣΑΦΕΝΙΑ OR - 91' Karine YEDAYA Israel, France/2004 O.V. Hebrew, French/English sub.	13:00 - Balkan Survey Η ΕΠΟΧΗ ΤΩΝ ΨΕΥΔΕΙΣΘΗΣΕΩΝ ILUZUJA - 103' Svetozor RISTOVSKI FYROM, Austria/2004 O.V. Slavomacedonian/English sub.	13:00 - Abbas Kiarostami Retro TO ΔΙΑΛΕΙΜΑ / ZANG-E TAFRIH - 11' Iran/1972 O.V. No Dialogue	11:00 - Victor Erice Retro ΟΙ ΠΡΟΚΛΗΞΕΙΣ / LOS DESAFIOS - 35' Spain/1969, O.V. Spanish/English sub.	16:00 - Tribute to Maria Klonaris & Katerina Thomadaki PEKBIEM GIA TON EIKOZOTO AIONA REQUIEM POUR LE XXE SIECLE - 14' France, Greece/1994 O.V. No Dialogue	18:00 - Digital Cinema 2004 ΑΝΟΙΧΤΗ ΘΕΩΝΗ - OPEN FORUM A mixture of Greek digital productions. O.V. Greek
13:30 - Greek Films 2004 ΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΑΜΑΡΤΗΜΑΤΑ LOI KE AMARTIMATA - 82' Vassilis MAZOMENOS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	17:00 - NH Spotlight: Hirokazu Kore-eda META BANATON ZOH WANDAFURU RAIFU - 113' Japan/1998 O.V. Japanese/English sub.	15:30 - Movies of our time: The best of new Argentine cinema AFIO KOPITZI LA NINA SANTA - 106' Lucrecia MARTEL Argentina, Spain, Italy/2004 O.V. Spanish/English sub.	15:30 - Contemporary Masters AYPIO METAKOMIZOYME DEMAIN ON DEMENAGE - 110' Chantal AKERMAN France, Belgium/2004 O.V. French	13:00 - Costas Sfikas Retro ΘΡΗΝΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΙΑΝΝΗ ΧΡΗΣΤΟΥ THRINOS GIA TON YANNI CHRISTOU - 20' Greece/1980, O.V. No Dialogue	19:45 - Greek Films 2004 ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ 16 / AGAPI STA DEKAXI - 102' Costas HARALAMBOUS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	20:00 - Greek Films 2004: Special Screenings DELIVERY - 100', Nikos PANAYOTOPOULOS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.
15:30 - International Competition KARPUZ KABUGUNDAN GEMILER YAPMAK - 98' Ahmet ULUCAY Turkey/2004, O.V. Turkish/English sub.	19:30 - Τιμητική εκδήλωση Κώστας Σφίκας / Gala in honour of Costas Sfikas ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ MITROPOLIS - 90' Greece/1975 O.V. German, French	18:00 - Balkan Survey ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΣΤΗ ΧΡΥΣΗ ΚΟΙΛΑΔΑ LJETO U ZLATNOJ DOLINI - 104' Srđjan VULETIC Bosnia & Herzegovina, France, United Kingdom/2003 O.V. Bosnian/English sub.	15:30 - International Competition ΕΝΑΣ ΣΤΟΥΣ ΔΥΟ / UNA DE DOS - 88' Alejo Hernan TAUBE Argentina/2004 O.V. Spanish/English sub.	17:30 - Greek Films 2004: Special Screenings DELIVERY - 100', Nikos PANAYOTOPOULOS Greece/2004, O.V. Greek/English sub.	22:00 - Greek Films 2004 RAKUSHKA - 107', Fotini SISKPOULOU Greece/2004, O.V. Greek, Russian English, Greek sub.	20:00 - Greek Films 2004: Special Screenings UNCUT FAMILY - 75' Costas ZAPAS Greece/2004 O.V. Greek/English sub.
20:00 - International Competition ΖΗΤΩ Η ΑΛΓΕΡΙΑ / VIVA L'ALGERIE - 113' Nadir MOKNECHE France, Algeria/2003, O.V. French/English sub.	22:00 - NH: New French Cinema Ο ΠΑΡΕΙΣΤΑΚΤΟΣ L'INTRUS - 130' Claire DENIS France/2004 O.V. French/English sub.	20:30 - NH Spotlight: Hirokazu Kore-eda KANEIS DEN ZEPEI DARE MO SHIRANAI - 141' Japan/2004 O.V. Japanese/English sub.	18:00 - Abbas Kiarostami Retro H ANAΦORA / GOZARESH - 112' Iran/1977 O.V. Farsi/English sub.	22:00 - Greek Films 2004 RAKUSHKA - 107', Fotini SISKPOULOU Greece/2004, O.V. Greek, Russian English, Greek sub.	00:30 TAINIA EKTAKH 'SURPRISE FILM	
22:30 - Greek Films 2004 Η ΣΚΟΝΗ ΠΟΥ ΠΕΦΤΕΙ I SKONI POU PEFTI - 98', Tassos PSARRAS Greece/2004, O.V. Greek, Czech/English sub.	00:30 - NH Spotlight: Todd Verow ΣΦΗΝΑΚΙΑ ΕΥΤΥΧΙΑΣ LITTLE SHOTS OF HAPPINESS - 85' USA/1997 O.V. English	23:00 - NH International Selection OMAGH - 106' Peto TRAVIS Ireland, United Kingdom/2004 O.V. English	23:00 - Kiyoshi Kurosawa Spotlight SEANCE KOREI - 97' Japan/2000 O.V. Japanese/English sub.	23:00 - Contemporary Masters CAFÉ LUMIERE / KOHI JIKOU - 104' Hsiao-Hsien HOU Japan/2004, O.V. Japanese/English sub.		
00:30 - Tribute to Maria Klonaris & Katerina Thomadaki ΣΕΛΒΑ. ΕΝΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤ ΤΗΣ ΠΑΡΒΑΝΕ ΝΑΒΑΙ / SELVA. UN PORTRAIT DE PARVANEH NAVA - 70', Maria KLONARIS France/1983, O.V. No Dialogue				23:00 - International Competition ΠΡΑΞΙΝΟ ΚΑΠΕΛΟ / LU MAO TZE - 110' Fendou LU China/2004, O.V. Mandarin/English sub.		
• ΠΤΩΞΗ. ΕΡΗΜΟΣ. ΣΥΝ / CHUTES. DESERT. SYN - 15', Katerina THOMADAKI France/1995, O.V. No Dialogue						

Χρυσός Αλέξανδρος στον Μάνο Ζαχαρία

Ένα κατάμεστο αίθουσα με ιδιαίτερα ενθουσιώδεις κοινό πραγματοποιήθηκε χθες το βράδυ η εκδήλωση για τον Μάνο Ζαχαρία. «Από πώς παραμένει πάντα έφηβος» είπε ο Θόδωρος Αγγελόπουλος στον σκηνοθέτη απονέμοντάς του το Χρυσό Αλέξανδρο. Το Φεστιβάλ με τη βράβευση αυτή κάνει ένα βήμα για να βγει από τη σιωπή το έργο ενός ανθρώπου που «έδωσε το δικό του πλαίσιο για την ανάπτυξη του ελληνικού κινηματογράφου και δούλεψε πολύ στην ξενιτιά ως κινηματογραφιστής της διασποράς», τόνισε ο Μισέλ Δημόπουλος.

Ο Μάνος Ζαχαρίας συγκινημένος παρέλαβε το βραβείο λέγοντας πως είναι μια αναγνώριση για όλη προσπάθεια να κάνει. Πιστεύει ότι είναι ένας τυχερός άτυχος: «Είμαι τυχερός γιατί γεννήθηκα σε μια εποχή με συνταρακτικά γεγονότα. Πήρα μέρος στην Εθνική Αντίσταση που ήταν μετά το '21 η ύψιστη στιγμή του ελληνισμού. Ήμουν άτυχος γιατί τα καλύτερα δημιουργικά μου χρόνια βρέθηκαν μακριά από την πατρίδα. Είμαστε φθαρτά πρόσωπα και φθειρόμαστε και εμείς μαζί με τις ταινίες μας. Δεν είμαι ιστορικός, απλά κατέγραφα με τις ταινίες μου τα διλήμματα της γενιάς μου». Για τον τιμώμενο σκηνοθέτη μίλησε ο Φώτος Λαμπρινός, λέγοντας: «Είναι υπέροχη συγκυρία να απονέμει το Φεστιβάλ το Χρυσό Αλέξανδρο στον Μάνο Ζαχαρία στην αίθουσα Παύλος Ζάννας. Αυτοί οι δύο από τη δεκαετία του '80 πιασμένοι χέρι-χέρι άλλαξαν την πορεία του ελληνικού κινηματογράφου. Υπάρχει ένα αλόγχαν ότι ουδείς είναι αναντικατάστατος. Αυτό το αλόγχαν είναι η πρόκληση των μετριοτήτων και των ατάλαντων που στηρίζονται σε πολιτικά δεκανίκια και μας γυρίζουν σε άλλες εποχές. Αποδείχτηκε ότι ο Ζάννας ήταν αναντικατάστατος. Όπως και ο Μισέλ. Ο Ζαχαρίας είναι αναντικατάστατος στην καρδιά μου».

Ο Γιάννης Μπακογιαννόπουλος δέχτηκε ένα χαριτωμένο σχόλιο για τις συνήθειες εκτενείς ομιλίες του, ευτυχώς όμως δεν πτοήθηκε και με το γνωστό περιγραφικό λυρισμό του λόγου του έκανε μια αναδρομή στη ζωή και το έργο του Μάνου Ζαχαρία. Μεταξύ άλλων ανέφερε πως η βράβευση αυτή είναι ένα μεγάλο χρέος του ελληνικού κινηματογραφικού κόσμου που περιλαμβάνει εκείνους που κάνουν ταινίες, εκείνους που τις μελετούν και εκείνους για τους οποίους γίνονται.

Μετά το τέλος της εκδήλωσης προβλήθηκε η ταινία του τιμώμενου σκηνοθέτη Ένας από το εκτελεστικό απόσπασμα.

Όλγα Κοζάκη

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ: Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ 45ΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΣΤΙΣ 11π.μ. ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΡΝΕΣ

Σε ποια κατάσταση βρίσκεται σήμερα ο Αμερικάνικος Ανεξάρτητος Κινηματογράφος; Πώς εξελίχθηκε ο ανεξάρτητος κινηματογράφος κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας όταν κάποιες από τις μεγαλύτερες ανεξάρτητες εταιρίες παραγωγής και διανομής (κυρίως η Miramax και η Lion's Gate) μεταμορφώθηκαν σε επιχειρηματικούς κολοσσούς, ενώ κάποιες άλλες όπως η άλλοτε αξιόπιστη Shooting Gallery, χρεοκόπησε στην προσπάθεια της να γίνει η κυρίαρχη εταιρεία παραγωγής ταινιών ανεξάρτητου κινηματογράφου;

Το κατεστημένο της αμερικανικής βιομηχανίας κινηματογράφου και ψυχαγωγίας είναι μία καλά λαδωμένη μηχανή που κατά πολλούς βγάζει στο περιθώριο οτιδήποτε δεν εντάσσεται σε κινηματογραφικά προϊόντα δισεκατομμυρίων δολαρίων γεμάτα από σπαρ του Hollywood τύπου ταινιών Ocean's Eleven: βασιλιάς σε αυτό το διαρκώς διογκωμένο κατεστημένο είναι το box office. Όμως πολλές φορές οι εισπράξεις του box office δεν πλησιάζουν καν τις αρχικές προσδοκίες που υπήρχαν για την ταινία προτού βγει στις αίθουσες. Κάθε χρόνο οι αποτυχίες ξεπερνούν τις επιτυχίες.

Τι συμβαίνει λοιπόν με τον ανεξάρτητο κινηματογράφο μέσα σε όλα αυτά; Έχει επισκιαστεί από το Hollywood ή μήπως αντίθετα έχει ισχυροποιηθεί σήμερα τη θέση του καθώς εξασφαλίζει πλέον μεγαλύτερο μέρος της πίτας των εισπράξεων του παγκόσμιου box office; Έχει ελπίδες ο πολιτισμός του κινηματογράφου να επιβιώσει στον σημερινό κόσμο που εμπορευματοποιείται με όλο και ταχύτερους ρυθμούς;

Το 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης το οποίο αναδεικνύει τα επιτεύγματα ανεξάρτητων κινηματογραφιστών από όλο τον κόσμο, διοργανώνει μια συζήτηση στοργυλλής τραπέζης στην οποία θα συζητηθούν αυτά και άλλα θέματα την Παρασκευή στις 26 Νοεμβρίου 2004, στην αίθουσα «Σταύρος Τόρνης».

Το Φεστιβάλ έχει τη χαρά να φιλοξενεί στο φετινό κατάλογο των προσκεκλημένων του, κινηματογραφιστές όπως ο Alexander Payne και ο Todd Verow καθώς και ο κριτικός κινηματογράφου και διοργανωτής φεστιβάλ Kent Jones: οι τρεις τους θα συμμετέχουν στο πάνελ και θα αξιολογήσουν το τοπίο του ανεξάρτητου κινηματογράφου σήμερα. Είναι οι κατάλληλοι άνθρωποι για να εξετάσουν το συγκεκριμένο θέμα στο συγκεκριμένο φεστιβάλ και στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία.

Alexander Payne, Todd Verow, Kent Jones

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ / ANNOUNCEMENT

Την Παρασκευή 28 Νοεμβρίου το «Πράσινο Δωμάτιο» στον ημιόροφο και το «Δωμάτιο με θέα» στον 5ο όροφο του Ολύμπιον θα είναι ΚΛΕΙΣΤΑ από τις 18:30 έως τις 20:30. Επίσης, οι διαπιστευμένοι που θα παρακολουθήσουν την τελετή λήξης του 45ου Φεστιβάλ, θα πρέπει να έχουν μαζί τους την πρόσκληση για την τελετή ΚΑΙ την κάρτα διαπίστευσής τους.

On Friday, 28 November, the "Green room" at the mezzanine and the "Room with a view" at the 5th floor of the Olympion complex will be CLOSED. Furthermore, all accredited guests who will watch the Festival's Closing Gala, must have with them the invitation to the Gala AND their accreditation card.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΒΡΑΒΕΙΩΝ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΩΔ.ΤΑΙΝΙΑΣ	ΤΙΤΛΟΣ ΤΑΙΝΙΑΣ	Α' ΠΡΟΒ	Β' ΠΡΟΒ	ΤΕΛΙΚΗ
AA06	1. Το κυνήγι της πάπιας	3,90	4,67	4,32
AA09	2. Άνεμος της στεριάς	3,78	3,88	3,81
AA08	3. Να πάρεις μια γυναίκα	4,40	4,86	4,67
AA11	4. Η εποχή του θερισμού	4,44	4,00	4,40
AA04	5. Επιστρέφουν στη ζωή	4,10	3,80	4,00
AA17	6. Είναι ο θεός μάγισσας;	3,89	3,70	3,82
AA05	7. Πράσινο καπέλο	4,00		
AA12	8. Whisky	4,55	3,50	4,46
AA03	9. Ημέρες και ώρες	4,25		
AA07	10. Ένας στους δύο	2,94		
AA32	11. Πριν τη νύχτα			
AA01	12. Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες			
AA10	13. Ζήτω η Αλγερία			
AA02	14. Όνειρο πικρό			
AA23	1. Νύφες	4,33		
AA35	2. Ο ιερός βράχος	4,50	1,59	1,89
AA21	3. Μη φεύγεις	4,93	4,18	4,68
AA13	4. Τεστοστερόνη	3,25	3,21	3,23
AA29	5. Αληθινή ζωή	4,50		
AA33	6. Φωνή Αιγαίου	2,25	5,00	2,80
AA18	7. Χειμωνιάτικη Νوستαλγία	4,24	4,71	4,51
AA31	8. Αλεμάγια	4,14	2,67	3,36
AA34	9. Μασσαλία, μακρινή κόρη	3,75	4,79	4,26
AA27	10. Quo Vadis	2,89	3,64	3,21
AA36	11. Ένας άνθρωπος παντός καιρού	3,74	4,88	3,95
AA20	12. Hardcore	2,11		
AA15	13. Χαιρετά μας τον πλάτανο (e tanti saluti)	3,39		
AA25	14. Μαπαθώνιος	3,52	4,67	3,62
AA24	15. CC TV	4,95		
AA28	16. Αγάπη στα 16	4,99		
AA14	17. Λόγοι και αμαρτήματα			
AA16	18. Rakushka			
AA30	19. Η σκόνη που πέφτει			
AA22	20. Μετεωρίτες			
AA19	21. Ουτοπία			
AA26	22. Φτάσαμεε!...			

Το ΒΡΑΒΕΙΟ ΚΟΙΝΟΥ JAMESON απονέμεται σε μια ελληνική ταινία, που συμμετέχει στο 45ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης. Το ίδιο βραβείο θα απονεμηθεί και σε μια ξένη ταινία που προβάλεται στα πλαίσια του Διεθνούς Διαγωνιστικού. Οι συμμετοχές των ταινιών, ελληνικές και ξένες, είναι αυτές που, κατά σειρά προβολής, αναφέρονται παραπάνω. Ο κωδικός πριν τον τίτλο της ταινίας χρησιμεύει για την ψηφοφορία μέσω SMS. Οι βαθμολογίες για τις τελευταίες προβολές κάθε ημέρας θα δημοσιεύονται στο επόμενο φύλλο.

Το JAMESON είναι ο χορηγός των φετινών Βραβείων Κοινού του 45ου ΦΚΘ. Στα ακόλουθα μπαρ, μπορείτε να προμηθευτείτε προσκλήσεις για δωρεάν προβολές στο Φεστιβάλ. Το μόνο που έχετε να κάνετε είναι... να πιείτε ένα Jameson!!

TA BARS:

1) KISMET	4) PARAPOLI	7) OLYMPION COLONIAL	10) FRIENDS	13) BOX
2) ORIENT	5) ΔΩΜΑΤΙΟ ΜΕ ΘΕΑ	8) MOJO	11) KISSFISH	14) NINNI
3) CARDHU	6) IL VENTO	9) ON THE ROAD	12) TRIBECA	15) BIZZ-BIZZE

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Το Ελληνικό Κέντρο Κινηματογράφου παρουσιάζει την παραγωγή του 2004

Στη συνέντευξη Τύπου που έδωσαν οι εκπρόσωποι του Κέντρου έκαναν έναν απολογισμό των σχεδίων που υλοποιήθηκαν τον τελευταίο χρόνο και περιέγραψαν συνοπτικά τις πιέσεις που θα ασκήσουν στο μέλλον στο Υπουργείο Πολιτισμού για αύξηση των κονδυλίων.

Η φετινή παραγωγή καθρεφτίζει όλο το εύρος και την ποικιλία του σύγχρονου ελληνικού κινηματογράφου, αφού περιλαμβάνει ταινίες διεθνώς αναγνωρισμένων Ελλήνων σκηνοθετών αλλά και πολλών καταξιωμένων νεότερων κινηματογραφιστών. Σημαντικός είναι επίσης ο αριθμός των νέων σκηνοθετών, που έχουν χρηματοδοτηθεί από το ΕΚΚ για τις πρώτες ή δεύτερες ταινίες τους. Τα δύο τελευταία χρόνια, 2003-2004, 11 νέοι σκηνοθέτες χρηματοδοτήθηκαν για μεγάλου μήκους ταινίες μυθοπλασίας, χωρίς στον αριθμό αυτό να συμπεριλαμβάνονται οι πρώτες προσπάθειες για τα ντοκιμαντέρ και τις μικρού μήκους ταινίες.

Στο πρόγραμμα του 45ου Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ 2004 παρουσιάζονται 19 ταινίες-συμπαγωγές του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου, από τις οποίες 9 προέρχονται από το βασικό χρηματοδοτικό πρόγραμμα του Κέντρου ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ, 4 από το αναπτυξιακό πρόγραμμα υποστήριξης της ανεξάρτητης παραγωγής ΚΙΝΗΤΡΟ και 6 ταινίες από τα προγράμματα συμπαγωγών του Ελληνικού Κέντρου Κινηματογράφου με την ΕΡΤ, ΝΕΟ ΒΛΕΜΜΑ και ΤΕΚΜΗΡΙΟ.

Στο διεθνή χώρο, ο ελληνικός κινηματογράφος δεικνύει φέτος μια ενδιαφέρουσα καλλιτεχνική και εμπορική παρουσία. Ήδη έξι ταινίες μυθοπλασίας και ένα ντοκιμαντέρ από τη φετινή παραγωγή έχουν συμμετάσχει σε μεγάλα διεθνή Φεστιβάλ όπως αυτά του Βερολίνου, της Βενετίας, του Μόντρεαλ, του Τορόντο κ.ά.

Συνολικά 40 ελληνικές ταινίες μεγάλου και μικρού μήκους πήραν ή θα πάρουν μέρος σε 100 διεθνή φεστιβάλ, στα επίσημα προγράμματά τους.

Τα γεγονότα αυτά αποδεικνύουν μία εθνική κινηματογραφία ζωντανή που αναζητά τους δημιουργικούς και παραγωγικούς δρόμους ώστε να συμμετέχει ενεργά στο ευρωπαϊκό κινηματογραφικό γίγνεσθαι.

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

ΕΠΑΝΑΛΗΠΤΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Ένας στους δύο / Una de dos

του Alejo Hernan Taube (Αργεντινή, 2004)

Δεκέμβριος 2002. Η Αργεντινή κλονίζεται από την οικονομική κρίση και τις διαδηλώσεις. Η ιστορία εκτυλίσσεται σε μια επαρχιακή πόλη, που λίγο φαίνεται να επηρεάζεται από τα γεγονότα της πρωτεύουσας, τα οποία εμφανίζονται μόνο υπό τη μορφή πραγματικών τηλεοπτικών ρεπορτάζ. Αντίθετα, ο σκηνοθέτης επικεντρώνεται σε ανθρώπους που ζουν στο περιθώριο της κοινωνίας και ερωτεύονται, ενώ παράλληλα προσπαθούν με χίλιους κόπους να τα βγάλουν πέρα. Ο Μάρτιν έχει βγάλει αρκετά χρήματα διακινώντας πλαστά νομίσματα. Η Πιλάρ είναι από καλή οικογένεια που όμως φτωχαίνει με ραγδαίο ρυθμό. Μεταξύ τους γεννιέται μια λανθάνουσα αλλά ισχυρή ερωτική έλξη...

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, *Cine Φρίντα Λιάππα*, 15:30

Πράσινο καπέλο / Lu mao tze

του Liu Fendou (Κίνα, 2004)

Ορισμός: τα παλιά χρόνια στην Κίνα, ένας άντρας που εργαζόταν ως υπηρέτης σε πορνείο συντηζόταν να φοράει ένα πράσινο μαντίλι. Ήταν ένα σύμβολο ταπείνωσης. Σήμερα, ένας άντρας του οποίου η γυναίκα ή η ερωμένη τον απαστά λέγεται πως «φοράει πράσινο καπέλο».

Η ταινία αφηγείται την ιστορία δύο ανδρών –ενός ληστή τραπεζών κι ενός αρχιφύλακα της αστυνομίας– που μοιράζονται την ταπείνωση του «πράσινου καπέλου». Οι περιπτώσεις τους διαφέρουν, αλλά ο πόνος τους είναι ο ίδιος. Στο τέλος, ο καθένας θα πάρει την απόφαση που θεωρεί σωστή για τον εαυτό του.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, *Cine Φρίντα Λιάππα*, 23:00

ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ

Βαρκούλες από καρπουζόφλουδες / Karpuz kabugundan gemiler yapmak

του Ahmet Ulucay (Τουρκία, 2004)

Εφηβικά όνειρα, κορίτσια και ταινίες σε ένα χωριό της Ανατολίας, τα χρόνια του '60. Κυρίως ταινίες, αφού το ατοβιογραφικό φιλμ του Ahmet Ulucay αποτελεί φόρο τιμής στον κινηματογράφο και μάλιστα σε μια εποχή που αποτελούσε παράθυρο στον κόσμο.

Η ταινία ακολουθεί την προσπάθεια δύο εφήβων να φτιάξουν μια αυτοσχέδια ξύλινη κινηματογραφική μηχανή προβολής και να προβάλουν ταινίες που «ψάρεψαν» από σκουπιδοτενεκέδες έξω από το τοπικό σινεμά. Ο Ρεσέπ και ο Μεχμέτ λατρεύουν το σινεμά και ονειρεύονται μια μέρα να γίνουν σκηνοθέτες. Για την ώρα, βαριούνται τη ζωή τους. Ο Ρεσέπ δουλεύει ως βοηθός σ' ένα πωλητή καρπουζιών ενώ ο Μεχμέτ βγάζει το χαρτζηλίκι, βοηθώντας έναν τυραννικό κουρέα. Το βασικό ενδιαφέρον του Ρεσέπ, εκτός από τις ταινίες, είναι η 20χρονη Νιχάλ, η μεγάλη κόρη μιας παράξενης και δελκτικής χήρας, την οποία ερωτεύεται κι ας του φέρεται με τον χειρότερο τρόπο. Αντίθετα, η μικρή κόρη της γυναίκας, η Γκιούλερ, συμπαθεί ιδιαίτερα τον Ρεσέπ αλλά αυτός δεν την παίρνει στα σοβαρά. Μέχρι ο έρωτας βρει το δρόμο του να ανθίσει, μέσα από ένα ξαφνικό γύρισμα της πλοκής, το βασικό ερώτημα των δύο κολλητών είναι ένα και μοναδικό: Έχουμε την ταινία, έχουμε τον προτζέκτορα, πως μπορούμε να κάνουμε το φιλμ να γυρίσει χειροκίνητα με 24 καρέ το δευτερόλεπτο;

Χαριτωμένο, πνευματώδες και πολλές φορές αλλόκοτο («Έτσι θα ήταν το Σινεμά ο Παράδεισος αν το σκηνοθετούσε ο Ντέιβιντ Λυντς» έγραψε ένας κριτικός), το πρώτο αυτό φιλμ του αυτοδιδάκτου Ahmet Ulucay εντυπωσιάζει με την λεπτομερή και αυθεντική καταγραφή της ζωής, των παιδικών ονείρων και των ανησυχιών της εφηβικής ψυχής, μέσα από το πορτραίτο μιας περιοχής που αποτελεί έως σήμερα τον τόπο διαμονής του σκηνοθέτη. Η εφευρετική χρήση της ψηφιακής κάμερας που αποδίδει με ζωντάνια τα χρώματα των τοπίων της Ανατολίας και οι υπέροχες ερμηνείες των ηθοποιών εντείνουν τη γλύκα και τη συγκινησιακή δύναμη της ταινίας που ακουμπάει στο συναίσθημα της νοσταλγίας για τα τρυφερά χρόνια της εφηβείας. Κινούμενο μεταξύ ελαφριάς κωμωδίας χαρακτήρων και φιλμ ενηλικίωσης, το «Βαρκούλες από Καρπουζόφλουδες» είναι πάνω από όλα ένας φόρος τιμής στο σινεμά.

Ζήτω η Αλγερία / Viva Laldjérie

του Nadir Mokneche (Γαλλία/Αλγερία, 2003)

Αλγερία, χειμώνας του 2003. Τρεις χειραφετημένες γυναίκες έχουν καταλύσει σε ένα ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης, από την έναρξη των βίαιων συγκρούσεων του 1988 για την ανεξαρτησία της χώρας. Η χήρα Paricha και πρώην χορεύτρια του καμπαρέ σε νάιτ κλαμπ της Κοπακαμπάνα νιώθει μια «αλμοδοβαρική» νοσταλγία για το διάσημο παρελθόν της, ψάχνοντας ανάμεσα σε παλιές εφημερίδες να βρει μια αναφορά στο όνομα της. Η κόρη της, Coussem, ζει μια ελεύθερη ζωή αντίθετη με τις αραβικές παραδόσεις. Δουλεύει σε ένα φωτογραφικό στούντιο και διατηρεί σχέση με έναν γενναιόδωρο και πλούσιο εραστή. Το σκέφτεται να τακτοποιηθεί αλλά οι απελευθερωμένες της απόψεις για τον έρωτα την οδηγούν διαρκώς σε αναζήτηση σεξουαλικών περιπετειών. Η φίλη της, Fifi, βγάζει το ψωμί της ως πόρνη και βρίσκεται υπό την εποπτεία ενός δυνατού «προστάτη», με μοιραίες πολλές φορές επιπτώσεις. Και οι τρεις προσπαθούν να ορίσουν μόνες τους τη μοίρα τους, μακριά από τις προκαταλήψεις και του παρελθόντος, και να διατηρήσουν την ανεξαρτησία τους.

Μέσα από την ιστορία τριών διαφορετικών γυναικών, το *Viva Laldjérie* φιλοτεχνεί το πορτραίτο των σημερινών ανδρών στην Αλγερία, μιλώντας για μια κοινωνία που ψάχνει την εθνική της ταυτότητα, διχασμένη μεταξύ της αραβικής κληρονομιάς και της μακρόχρονης γαλλικής επιρροής. Χωρίς να δείχνει τις βίαιες εικόνες και την τρομοκρατία που αιματοκύλισαν τη χώρα για δέκα χρόνια, και μακριά από οποιαδήποτε φολκλορική απεικόνιση της ζωής, ο σκηνοθέτης Nadir Mokneche επικεντρώνει με ρεαλισμό και ενσυναίσθηση στην καθημερινή πραγματικότητα της σύγχρονης Αλγερίας, μακριά από μύθους, ψευδαισθήσεις, και ανώδυνους εφουςχασμούς.

Η ντοκιμαντερίστικη κινηματογράφηση της ζωής στους δρόμους, οι σύνθετοι και γεμάτοι χυμούς χαρακτήρες, και η εμπνευσμένη χρήση της εθνικής μουσικής Rai και των τραγουδιών της Αλγερίας που εμπλουτίζουν τη δράση, φανερώνουν την πρόθεση του σκηνοθέτη να παρουσιάσει με αυθεντικότητα και βαθύ ανθρωπισμό την αλήθεια της αλγερινής ψυχής.

Η λέξη 'Laldjérie' είναι μία μίξη της γαλλικής 'Algerie' και της αραβικής 'El Djazair' και σύμφωνα με τον σκηνοθέτη δημιουργήθηκε στην προφορική γλώ-

Κινούμενο μεταξύ ελαφριάς κωμωδίας χαρακτήρων και φιλμ ενηλικίωσης, είναι πάνω απ' όλα ένας φόρος τιμής στο σινεμά.

Ένα σινεμά για το σινεμά που ξεχειλίζει αγάπη, πάθος και συγκίνηση για τις πρώτες κινηματογραφικές εικόνες της ζωής μας.

Ο σκηνοθέτης έκανε το σκηνοθετικό του ντεμπούτο το 1994 με την μικρού μήκους ταινία *Optic Dreams*, την οποία γύρισε με μια παλιά και σχεδόν κατεστραμμένη «betammax» βιντεοκάμερα, αγορασμένη από ένα Τούρκο εργάτη που δούλευε στη Γερμανία. Από τότε έκανε κι άλλες μικρού μήκους ταινίες ενώ δούλευε παράλληλα ως μοντέρ και ηχολόγητης για κινηματογραφικές παραγωγές στο χωριό του. Αυτή είναι η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία.

Τ.Π.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 15:30

Η λέξη «Laldjérie» είναι μία μίξη της γαλλικής «Algerie» και της αραβικής «El Djazair» και σύμφωνα με τον σκηνοθέτη δημιουργήθηκε στην προφορική γλώσσα των Αλγερινών, μαζί με άλλες υβριδικές λέξεις «ως συνέπεια της εξαναγκαστικής αραβοποίησης» που γνώρισε η χώρα του.

σα των Αλγερινών, μαζί με άλλες υβριδικές λέξεις «ως συνέπεια της εξαναγκαστικής Αραβοποίησης» που γνώρισε η χώρα του. Ο Nadir Mokneche σπούδασε Νομικά στη Γαλλία και υποκριτική στο Παρίσι, πριν γυρίσει τις πρώτες του μικρού μήκους ταινίες σε Super 8. Παρακολούθησε κινηματογραφικά μαθήματα στο New School of Social Research στη Νέα Υόρκη, όπου γύρισε δύο ακόμα μικρού μήκους ταινίες, το *Jardin* και το *Halifa*. Η πρώτη του μεγάλου μήκους ταινία ήταν το *Osmane's Harem* (2000) προβλήθηκε στις γαλλικές αίθουσες και συμμετείχε στο φεστιβάλ του Κάρλοβι Βάρι.

Τ.Π.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 20:00

Στην εποχή της μεγάλης κρίσης στην Αργεντινή

Alejo Hernan Taube, σκηνοθέτης της ταινίας Ένας στους δύο

ΜΙΑ «ΤΥΧΑΙΑ» ΤΑΙΝΙΑ

Δεν ήταν σχεδιασμένο, συνέβη τυχαία. Τον Δεκέμβριο του 2001, προσπαθούσα να κάνω την πρώτη μου ταινία με ένα σενάριο που κέρδισε κάποιο βραβείο, αλλά τα χρήματα δεσμεύτηκαν από τις τράπεζες όταν ξέσπασε η κρίση. Μόνο αυτοί που είχαν πολλά λεφτά κατάφεραν να τα βγάλουν από την τράπεζα. Κάνοντας τις συναντήσεις για το preproduction εκείνης της ταινίας και βλέποντας όλο αυτό τον κόσμο να καταλαμβάνει τους δρόμους, άρχισα να νιώθω πως ένα τέτοιο φιλμ δεν θα είχε αξία σε σχέση με αυτό που συνέβαινε εκείνη την στιγμή. Η πραγματικότητα ήταν πολύ πιο δυνατή. Κι έτσι άρχισα να ερευνώ το πώς μπορώ να προσεγγίσω κινηματογραφικά το θέμα της οικονομικής κρίσης στην Αργεντινή.

ΤΟ ΠΑΡΑΔΟΞΟ ΤΗΣ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ

Ένωσα πως το Μπουένος Άιρες δεν ήταν ο κατάλληλος τόπος να γυρίσω την ταινία μου, γιατί οι άνθρωποι στην πόλη ήταν τόσο λυπημένοι εκείνη την εποχή. Τους έβλεπες να περπατάνε στο δρόμο σαν ζόμπι. Ένωσα πως αυτός είναι ο θάνατος κάθε ελπίδας για το μέλλον, ειδικά για τη μεσαία τάξη, γιατί οι φτωχοί ήταν πάντα φτωχοί στην Αργεντινή. Άρχισα λοιπόν να ερευνώ τι συνέβη με τους ανθρώπους που πάντα ζούσαν κάτω από δύσκολη οικονομική κατάσταση. Κι έτσι βρήκα μια πολύ μικρή πόλη, 80 χιλιόμετρα από το Μπουένος Άιρες. Συνειδητοποίησα ότι για τους ανθρώπους αυτούς, οι οποίοι είδαν τα γεγονότα μέσα από την τηλεόραση, το σοκ δεν ήταν τόσο μεγάλο. Πρόκειται για ανθρώπους που ζουν μέσα στη φτώχεια γενιές ολόκληρες. Τα 2/3 της Αργεντινής αποτελείται από μικρές επαρχιακές πόλεις, περιτριγυρισμένες από αγελάδες και αχανείς αγροτικές φυτείες. Κι εκεί ζουν χρόνια τώρα άνθρωποι που πεινάνε. Ζουν «περικυκλωμένοι» από έ-

ναν άλλο κόσμο. Αυτό είναι το παράδοξο της Αργεντινής. Οι μέρες του Δεκέμβρη του 2001 λειτούργησαν μέσα μου καταλυτικά για να το δείξω αυτό.

Ο ΑΡΓΕΝΤΙΝΙΚΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΠΙΒΙΩΣΗΣ

Ο βασικός χαρακτήρας της ταινίας αναγκάζεται στο τέλος να φύγει, να αλλάξει το όνομα του και να μην γυρίσει ποτέ πίσω. Πρέπει να πεθάνει και να ξαναγεννηθεί. Δεν είναι όμως ήρωας, στην πραγματικότητα απέχει πολύ αυτό. Δεν είναι ένα παράδειγμα προς μίμηση. Αλλά ήταν πολλοί σαν αυτόν που ωθήθηκαν να επιβιώσουν κόντρα σε όλα και σε όλους. Και αυτός είναι ο αργεντινικός τρόπος επιβίωσης. Να επιβιώνεις κόντρα σε όλους και όλα, όταν η δυστυχία σε κυκλώνει από παντού. Είναι ο πόλεμος των φτωχών εναντίον των φτωχών. Και είναι μια ηθική που βρίσκεται πολύ καλά κρυμμένη στα χρόνια της δικτατορίας του Μένεμ. Στην ταινία, εγώ βρίσκομαι πιο κοντά στον τύπο με το παιδί που σκέφτεται ότι πρέπει να ενώσουμε τις δυνάμεις μας για να πολεμήσουμε μαζί. Ο νεαρός πρωταγωνιστής είναι για μένα ένας δειλός, αφού θέλει να επιβιώσει μόνος του. Και πιστεύω ότι άνθρωποι σαν αυτόν, δεν θα βοηθήσουν τη χώρα μου να βγει από το αδιέξοδο.

Η ΧΡΗΣΗ ΥΛΙΚΟΥ ΑΠΟ ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

Χρησιμοποίησα υλικό από τηλεοπτικό ρεπορτάζ, όπου μιλούν μόνο απλοί άνθρωποι. Δεν υπάρχει πουθενά η δημοσιογραφική άποψη. Γιατί έτσι ήταν εκείνες τις μέρες, άνοιγες την τηλεόραση ή το ραδιόφωνο και υπήρχε μια διαρκής εισβολή των γεγονότων στο σπίτι σου. Υπήρχε μια γενικευμένη ιστορία, κανείς δεν ήξερε τι συνέβαινε στα αλή-

θεια, πως ξεκίνησε η κρίση και πότε θα τελειώσει. Υπήρχε αβυσσική. Και αυτό που οι απλοί άνθρωποι λένε στην τηλεόραση ήταν πιο καθαρό για να «διαβάσεις» την πραγματικότητα, από αυτό που έλεγαν οι δημοσιογράφοι.

ΣΗΜΑΣΙΑ ΕΧΕΙ ΤΟ «ΜΑΖΙ»

Πιστεύω πολύ στο «μαζί». Ίσως επειδή, ακόμα και ως κινηματογραφιστής πρέπει να εμπιστευτώ τις πολλαπλές μου προσωπικότητες για να πάρω αποφάσεις. Είμαι σκηνοθέτης, παραγωγός, σεναριογράφος και πάντα λέω «εμείς», όταν είμαι μόνος και πρέπει να αποφασίσω. Νιώθω ότι το «εμείς» προσφέρει περισσότερη ελπίδα σε όλους. Ζούμε σε μια εποχή στον δυτικό κόσμο, όπου η σύγχρονη ηθική επιτάσσει να προσπαθήσεις να σώσεις τον εαυτό σου μόνος σου. Πιστεύω πως αυτή η ηθική της ατομικής επιβίωσης θα μας οδηγήσει κάποια στιγμή στην καταστροφή.

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΣΟΥ

Στην Αργεντινή κάποτε μπορούσες να ελπίζεις σε ένα εξασφαλισμένο μέλλον, αν σπούδαζες γιατρός ή δικηγόρος. Σήμερα δεν ισχύει τίποτα απ' όλα αυτά. Δεν υπάρχει δουλειά για κανέναν, ότι κι αν κάνει. Έτσι, οι νέοι άνθρωποι δεν έχουν κανένα λόγο να ακολουθήσουν συγκεκριμένη παράδοση καριέρας, γιατί δεν έχει νόημα. Προσπαθούν λοιπόν να δουν τι πραγματικά θέλουν και ποιο είναι το πάθος τους. Τα τελευταία χρόνια, υπάρχουν πολύ περισσότεροι νέοι που γίνονται ηθοποιοί, μουσικοί, σκηνοθέτες. Ίσως επειδή τίποτα δεν σου εξασφαλίζει τίποτα στην Αργεντινή. Δεν υπάρχει τρόπος να κάνεις μια εύκολη ζωή, οπότε αυτό που μένει να ακολουθήσεις είναι το πάθος σου.

Ζητήματα υπόσχησης και εμπιστοσύνης

Liú Fendou, σκηνοθέτης της ταινίας Πράσινο καπέλο

ΤΟ ΣΙΝΕΜΑ ΩΣ ΠΑΡΟΡΜΗΣΗ

Δεν θέλω να σκέφτομαι μια ταινία σαν κάτι πολύπλοκο. Απλά, ακολουθώ τα συναισθήματά μου. Δεν μου αρέσει να υπολογίζω, δεν σχεδιάζω τα πράγματα. Είναι κάτι που έρχεται φυσικά και εξελίσσεται βήμα βήμα. Δεν υπάρχει λογική. Έγραψα το σενάριο σε έξι μέρες. Όταν μια ιστορία ή κάποιοι χαρακτήρες έρχονται στο μυαλό μου, δεν τους σκέφτομαι, τους περνάω κατευθείαν στο χαρτί. Για μένα, υπάρχουν δύο είδη ταινιών. Αυτό που έχει να κάνει με τη λογική και ακολουθεί συγκεκριμένα βήματα. Και μετά υπάρχουν φιλμ σαν το δικό μου, το οποίο γίνεται ακολουθώντας το συναίσθημα.

NO BUDGET STORY

Όσοι όσοι δούλεψαν για το *Πράσινο Καπέλο* έκαναν πρώτη φορά σινεμά. Προέρχονται κυρίως από το χώρο της διαφήμισης και της τηλεόρασης. Στη φάση του preproduction, κάναμε ένα επτάωρο μίνιγκ, όπου τους διάβασα το σενάριο, τους είπα τι είδους ταινία έχω στο μυαλό μου και ότι έχουμε ένα πολύ μικρό budget για το φιλμ. Μετά τη συνάντησή τους, τους ζήτησα τις ιδέες τους, έχοντας υπόψη τους όλους τους οικονομικούς περιορισμούς. Αυτό που ήθελα να διασφαλίσω από πριν είναι το να μην έχω προβλήματα με το budget στη μέση των γυρισμάτων και να πρέπει να κάνω περικοπές τότε. Έτσι, όσον αφορά το τεχνικό μέρος, ισορροπεί ανάμεσα στο τι ήθελα εγώ θέλω να κάνω και τι πραγματικά μπορούσα να πληρώσω γι' αυτό.

ΜΙΑ ΤΡΙΤΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ανάμεσα στις δύο ιστορίες της ταινίας, αυτή του αστυνομικού και του ληστή, υπήρχε μία τρίτη που αφορούσε έναν μαφιόζο. Κάποια στιγμή ανακάλυπτε και αυτός ότι η κοπέλα του τον απατούσε. Αυτή η ιστορία είχε διάρκεια 75 λεπτά. Στην πρώτη εκδοχή του μοντάζ, η ταινία έφτανε τα 180 λεπτά. Κάποια στιγμή ένοιωσα ότι είχα χάσει τον έλεγχο και η ταινία είχε μεγαλώσει σε διάρκεια πολύ. Κι έτσι έβγαλα το συγκεκριμένο κομμάτι από την ιστορία.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ;

Πιστεύω στην αγάπη και μάλιστα έχω μια αφεληή ιδέα γι' αυτήν. Η αγάπη είναι πολύ απλή. Χρειάζεται μόνο να έχεις μια γενναία καρδιά. Ο κόσμος λέει «γιατί δεν βρίσκω αληθινή αγάπη;». Γιατί έχουμε γενναία καρδιά. Πρέπει να «πληρώσεις» πολλά πράγματα για να την αποκτήσεις. Αλλά οι πιο πολλοί άνθρωποι είναι αδύναμοι μπροστά στην αγάπη. Ζητούν πολλά αλλά δεν θέλουν να δώσουν τίποτα. Και μετά το πιο σημαντικό πράγμα είναι η εμπιστοσύνη. Ένας από τους βασικούς λόγους που έκανα το *Πράσινο Καπέλο* ήταν για να μιλήσω για την εμπιστοσύνη. Και μετά για τον πόνο και την πίστη. Τα ζώα δεν φοράνε «πράσινο καπέλο». Γιατί; Επειδή δεν δίνουν υποσχέσεις. Εμείς το κάνουμε και μετά είμαστε αδύναμοι να

τις κρατήσουμε. Για μένα, η αγάπη είναι εύκολη. Και υπάρχει παντού.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΠΛΟΤΗΤΑΣ

Το να κάνεις μια ταινία σήμερα είναι εύκολο, ειδικά με τις δυνατότητες της ψηφιακής τεχνολογίας. Όμως το δύσκολο είναι να δώσεις ένα πραγματικά καλό φιλμ. Τα τελευταία 50 χρόνια, ελάχιστοι σκηνοθέτες κατάφεραν να κάνουν μια ταινία που να έχει μια δύναμη. Σκέφτομαι τον Μπερτολούτσι ή τον Φελίνι. Αυτό που τους έκανε ξεχωριστούς είναι πως μπόρεσαν να εκφράσουν τον εαυτό τους με μια αλήθεια που έγινε κατανοητή από όλο τον κόσμο. Όπως ο Σαίξπηρ. Μπορεί οι ιστορίες τους να έχουν μια διαφορετική γλώσσα από τη δική μου, κι ένα άλλο πολιτιστικό μπακγκράουντ αλλά τους καταλαβαίνω. Καταλαβαίνω τα συναισθήματα. Δεν ξέρω την εποχή του Σαίξπηρ, δεν ξέρω ποιος είναι ποιος ή το κοινωνικό του στάτους, αλλά ξέρω τον άνθρωπο, την αγάπη, τη δύναμη του. Τα καλά πράγματα είναι πάντα απλά και μιλάνε για τον άνθρωπο από όπου κι αν προέρχεται. Γι' αυτό δεν πιστεύω ότι μια «καλλιτεχνική ταινία» μπορεί να έχει οικουμενική αξία. Μπορεί να είναι καλή σε κάποια σημεία αλλά όχι συνολικά. Γιατί οι θεατές δεν καταλαβαίνουν το πολιτιστικό μπακγκράουντ της.

Συνεντεύξεις: Τζένη Παυλίδου

**KATEPINA ΘΩΜΑΔΑΚΗ
MARIA ΚΛΩΝΑΡΗ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΚΟΣΜΟΓΟΝΙΕΣ**

REQUIEM POUR LE XXème SIECLE

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία/Ελλάδα, 1994)

Αυτό είναι το 18ο έργο του «Κύκλου του Άγγελου» με τον οποίο ασχολούμαστε από το 1985, ένα σύνολο έργων με διαφορετικά μέσα δομημένο γύρω από μια ιστορική φωτογραφία ενός ερμαφρόδιτου που βρέθηκε στα αρχεία του Δρος Γεωργίου Κλωνάρη, πατέρα της Μαρίας, και την οποία συνδέσαμε με την έννοια του «Άγγελου». Στο Réquiem για τον 20ό αιώνα η φωτογραφία συσχετίζεται με εικόνες που ανήκουν στη συλλογική μνήμη του αιώνα μας. Το έργο έχει δομηθεί πάνω στη δραματική ένταση ανάμεσα στη βία του πολέμου, μόνιμα επαναλαμβανόμενη, σώμα της διαφοράς με διαφορετική υπόσταση: παρατηρητής, μάρτυρας, θύμα ή δικαστής. Κ. Θ.Μ.Κ.

PERSONAL STATEMENT

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία, 1994)

Το Personal Statement, παρουσιάζει φωτογραφικές επεξεργασίες του ίδιου ιστορικού ντοκουμέντου, της εικόνας ενός ερμαφρόδιτου, προερχόμενης από τα αρχεία του Δρος Γεωργίου Κλωνάρη. Οι εικόνες του διαφορετικού ατόμου ξεδιπλώνονται από πάνω προς τα κάτω, ενώ γυναικεία χέρια (Κ.Θ.) απλώνονται για να χαϊδέψουν αυτό το αμφίρροπο σώμα. Η φωνή off (Μ.Κ.) απευθύνεται στο φωτογραφημένο άτομο. Κ.Θ.Μ.Κ.

PULSAR

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία/Ελλάδα, 2001)

Pulsar: σύντηξη του αστρονομικού όρου Pulsating star (Παλλόμενος αστέρας). Στον «Κύκλο του Άγγελου» δημιουργούμε συσχετισμούς ανάμεσα στο ανθρώπινο σώμα και τα αστρονομικά σώματα. Η αυτοσχεδιαστική περφόμανς της Μ.Κ. είναι ένας αρνητικός χορός ανάμεσα στην πδωνή και την καταστροφή, μια μαύρη και μπλε γλώσσα σώματος που παλεύει με το λευκό της οδόντης και προκαλεί μια έκρηξη πυροτεχνημάτων. Κ.Θ.Μ.Κ.

QUASAR

Κ. Θωμαδάκη, Μ. Κλωνάρη (Γαλλία/Ελλάδα, 2003)

Quasar: σύντηξη του αστρονομικού όρου Quasi Stellar radiosource. Όλο το φωτογραφικό υλικό στο Quasar προέρχεται από αστρονομικές φωτογραφίες, τις οποίες επεξεργαστήκαμε ψηφιακά και τις μετατρέψαμε σε κυματοειδή μοτίβα συστολής και διαστολής ή στροβιλιζόμενων μορίων. Το Quasar είναι ένα ακόμα κοσμολογικό εγχείρημα στην αλυσίδα των γυναικείων κοσμογονιών μας. Κι ακόμα ένα έργο πάνω στο βλέμμα. Κ.Θ.Μ.Κ.

Παρασκευή 28 Νοεμβρίου, Μουσείο Κινηματογράφου, 18:00

SELVA: ENA PORTRAIT THS PARVANE NABAÍ

SELVA: UN PORTRAIT DE PARVANE NAVAÏ

της Μαρίας Κλωνάρη (Γαλλία, 1983)

Το κινηματογραφικό πορτρέτο είναι για μένα ένας χώρος συνάντησης ανάμεσα σ' εκείνη που κινηματογραφείται κι εκείνη που κινηματογραφείται. Μπροστά στο φακό μου η Παρβανέ Ναβαί μετατρέπεται σε μεσολαβητή που έρχεται σε επαφή και θυθίζεται στην ενέργεια της Φύσης, ενώ η δική της ενέργεια ακτινοβολεί και αντηχεί στο δάσος («selva»). Η κάμερα μεγεθύνει και επεκτείνει την παρουσία της, μεταμορφώνοντας το δάσος σ' ένα χώρο φανταστικό. Η κάμερα γίνεται πινέλο ζωγράφου. Χοροί που οδηγούν στην έκσταση και εξωσωματικές προβολές. Η Σέλβα είναι το πορτρέτο-ταξίδι μιας γυναίκας που συναντά στο ασυνείδητο. Μ.Κ.

ΠΤΩΣΕΙΣ. ΕΡΗΜΟΣ. ΣΥΝ / CHUTES. DESERT. SYN
της Κατερίνας Θωμαδάκη (Γαλλία, 1985)

Η πτώση σαν ένα σωματικό, μουσικό, υπαρξιακό μοτίβο. Η Συν Γκερέν λέει: «Αφήνομαι να πέσω, εγκαταλείπω τον εαυτό μου στη σπείρα της βαρύτητας, πυροδοτούμενη από την έλλειψη ισορροπίας ή την πτώση στο κενό. Προβαλλόμενη ενέργεια. Η σύνομη στιγμή του μετεωρισμού, του πετάγματος πριν από το σοκ. Η πτώση και η αναπήδηση. Η συντριβή πάνω στην άμμο». Πλάγιοι και οριζόντιοι άξονες της κίνησης στο χώρο, επέκταση και κατακερματισμός στο χρόνο, δομημένα γεγονότα και τυχαίες παραλλαγές. Η πτώση ως χορός μετεωρισμού. Κ. Θ.

Πέμπτη 25 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 00:30

ΠΡΩΤΟ FIRST SHOT ΠΛΑΝΟ

Biosphere (+Dani Joss)
Παρασκευή 26 Νοεμβρίου στην Υδρόγειο

Μια από τις σημαντικότερες φυσιογνωμίες της σύγχρονης ηλεκτρονικής σκηνής, ο **Heir Jossen** και το προσωπικό του μουσικό «όχημα», **Biosphere**, θα εμφανιστεί για πρώτη φορά στην Ελλάδα, την **Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, στο club «Υδρόγειος»**.

Ο Heir Jossen γεννήθηκε και ζει στο Tromsø της Νορβηγίας και ξεκίνησε την πορεία του στα τέλη των 80's με τη συμμετοχή του στο new wave/ethereal σχήμα των **Bel Canto** (Crammed Discs), από τους οποίους και αποχώρησε μετά τα πρώτα δυο albums. Στο ξεκίνημα των 90's πρωταγωνίστησε στην Αναδυομένη τότε, νέα ηλεκτρονική σκηνή και αφού κυκλοφόρησε ENA album και τέσσερα singles με ebm/techno προσανατολισμούς, σαν Bleep, ξεκίνησε τη μουσική περιπέτεια των Biosphere. Τα πρώτα albums των Biosphere ("Microgravity" και "Patashnik"-R&S/Apollo) θα παίξουν καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη των τότε διασταυρωμένων ρευμάτων του ambient, του techno και της trance και το όνομα Biosphere θα γνωρίσει την παγκόσμια καταξίωση. Στιγματίζοντας και κλείνοντας τον κύκλο της ambient techno, στρέφεται πλέον σε πιο εσωτερικές και ατμοσφαιρικές ατραπούς. Κυκλοφορεί το album "Substrata" (All Saints / Touch), το οποίο και θεωρείται από πολλούς, το καλύτερο ambient album όλων των εποχών. Έχοντας κατακτήσει την κλασικότητα με το "Substrata", κυκλοφορεί στη συνέχεια τα albums "Cirque", "Shenzou", "Au tour de la lune" (Touch), επιβεβαιώνοντας το υψηλό επίπεδο των δημιουργιών του. Ο Heir Jossen, έχει γράψει επίσης μουσική για διάφορες ταινίες, έχει συνεργαστεί με τους Pete Namlook, Higher Intelligence Agency και Deathprod και έχει κάνει remixes για τους James, Mari Boine Persen, Frontline Assembly, Download και πολλούς άλλους. Έχει επίσης δημιουργήσει διάφορα sound installations για πολιτιστικούς οργανισμούς στην Ευρώπη, συμμετείχε σε όλα τα αξιόλογα μουσικά φεστιβάλ ανά τον κόσμο, σε εκθέσεις μουσείων, θεατρικομουσικές παραστάσεις, καθώς και στο ατελιέ ραδιοφωνικής δημιουργίας του Radio France Culture.

Τη συναυλία των Biosphere θα ανοίξει **Dani Joss**, ο οποίος ήδη με την πρώτη δουλειά του "**Liquid photography**" (Poeta Negra), θεωρείται ένας από τους πιο ενδιαφέροντες και εξισωμένους Έλληνες δημιουργούς. Η μουσική του Dani Joss συνδυάζει τις αφαιρετικές - βαθμιαίες αναπτύξεις με τις ανά περιόδους αλλαγές θεματικών, τα παγωμένα σκοτεινά ηχοτοπία, με τα λυρικά φορτισμένα κρεσέντα. Τα επιβλητικά strings, οι μετέωρες συχνότητες, τα δραματικά αλλά και "παιδικά" ηλεκτρονικά μελωδικά θέματα, οι πιανιστικές ατενίσεις και οι θαμπές κιθάρες είναι στοιχεία που χαρακτηρίζουν τις μουσικές του αναζητήσεις.

Τόσο οι Biosphere όσο και ο Dani Joss, θα συνοδεύσουν τις εμφανίσεις τους από παράλληλη οπτική δράση.

ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Ορ - η χρυσαφένια / Or

της Κάρεν Γιεναγία (Ισραήλ/Γαλλία, 2004)

Η Ρούθι και η Ορ, μητέρα και κόρη, ζουν σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Τελ Αβίβ. Εδώ και είκοσι χρόνια η Ρούθι εργάζεται ως πόρνη. Η Ορ έχει προσπαθήσει επανειλημμένα να κάνει τη μητέρα της να σταματήσει αυτή τη δουλειά, χωρίς αποτέλεσμα. Η καθημερινή ρουτίνα της Ορ είναι μια ατέλειωτη σειρά από ασήμαντες δουλειές- πλένει πιάτα σε ένα εστιατόριο, σφουγγαρίζει σκάλες και μαζεύει μπουκάλια που επιστρέφονται. Όποτε μπορεί, πηγαίνει σχολείο. Στο μεταξύ, η υγεία της Ρούθι χειροτερεύει...

Διεθνής Επιλογή - Παύλος Ζάννας, 14:30

Αντάρης / Antares

του Γκετζ Σπίλμαν (Αυστρία, 2004)

Ο Άλεξ και η Νικόλ είναι χωρισμένοι, αλλά ο Άλεξ δεν μπορεί να ξεπεράσει το παρελθόν. Η Σόφια ταλαιπωρείται με την εγκυμοσύνη της και ζηλεύει παράφορα τον άντρα της, Μάρκο. Η ζωή της Εύας, αφοσιωμένης συζύγου και μητέρας, έρχεται τα πάνω κάτω όταν έχει μια περιπέτεια με τον Τομάς. Αφηγούμενος τις ιστορίες των τριών ζευγαριών, ο Σπίλμαν διερευνά τις δυνάμεις πίσω από τη σεξουαλική έλξη που φέρνει τους ανθρώπους κοντά.

Götz Spielman Spotlight - Τζον Κασσαβέτης, 15:30

Μετά θάνατον ζωής Wandafuru raifu

του Χιροκάζου Κόρε-έντα (Ιαπωνία, 1998)

Σε έναν ενδιάμεσο σταθμό, κάπου ανάμεσα στη γη και τον ουρανό, ειδικοί οδηγοί υποδέχονται αυτούς που έχουν μόλις πεθάνει. Για τις τρεις επόμενες μέρες, οι οδηγοί αυτοί θα βοηθήσουν τους νεκρούς να ανατρέξουν στις αναμνήσεις τους και να βρουν τη μία και καθοριστική στιγμή της ζωής τους. Η στιγμή που θα επιλέξουν θα αποτυπωθεί σε φιλμ το οποίο θα πάρουν μαζί τους όταν πάνε στον ουρανό...

Hirokazu Kore-Eda Spotlight - Παύλος Ζάννας, 17:00

Επαφή από απόσταση

Udalionnny dostup

της Σβετλάνα Προσκούρινα (Ρωσία, 2004)

Η βάρκα ανατρέπεται στο ποτάμι. Ο πατέρας σώζει το γιο του αλλά η μητέρα και η κόρη πνίγονται. Τα χρόνια περνούν. Το αγόρι έχει μεγαλώσει αλλά το τραύμα της παιδικής του ηλικίας δεν έχει επουλωθεί. Γνωρίζεται με μια κοπέλα που δουλεύει σε ροζ τηλέφωνα κι ανάμεσά τους γεννιέται μια γλυκιά σχέση. Φοβούμενοι μη χάσουν την ειλικρίνεια που επιτρέπει η τηλεφωνική επαφή, αποφεύγουν να συναντηθούν. Ο έρωτάς τους όλο και δυναμώνει...

Νέος Ρώσικος Κινηματογράφος - Τζον Κασσαβέτης, 18:00

Κανείς δεν ξέρει / Dare mo shiranai

του Χιροκάζου Κόρε-έντα (Ιαπωνία, 2004)

Τέσσερα αδέρφια ζουν ευτυχισμένα με τη μητέρα τους σε ένα μικρό διαμέρισμα στο Τόκιο. Το καδέντα είναι από διαφορετικό πατέρα και δεν έχουν πάει ποτέ σχολείο. Ο σπιτονοικοκύρης τους αγνοεί την ύπαρξη των τριών από τα τέσσερα. Μια μέρα, η μητέρα αφήνει λίγα χρήματα κι ένα σημείωμα όπου ζητάει από τον 12χρονο γιο της να φροντίσει τα αδέρφια του. Κι έτσι ξεκινά η οδύσειά τους.

Hirokazu Kore-Eda Spotlight - Τζον Κασσαβέτης, 20:30

Ο παρείσακτος / L' intrus

της Κλερ Ντενί (Γαλλία, 2004)

Μια καρδιά γεμάτη πάθος: το ταξίδι του Λουί Τρεμπόρ διαγράφει έναν κύκλο, την καμπύλη της Γης. Από τα βουνά της Γαλλίας έως τα σύνορα της Ελβετίας, από τη Γενεύη στο Πουασιάν της Νότιας Κορέας, κι από κει στο νότιο Ειρηνικό. Ο Λουί Τρεμπόρ κρύβεται. Νιώθει ότι τον παρακολουθούν. Το σώμα του είναι δυνατό κι αισθησιακό, αλλά η καρδιά του δεν θα αντέξει για πολύ ακόμα. Επενδύει τα πάντα σε μια καινούργια ζωή με μια καινούργια καρδιά - μια πιο ελεύθερη, πιο όμορφη ζωή, μια ζωή χωρίς εμπόδια, τύψεις, ή όνειρα...

Νέος Γαλλικός Κινηματογράφος - Παύλος Ζάννας, 22:00

Τα ταξίδια της καρδιάς

Ομάχ / Omagh

του Πιτ Τράβις (Ιρλανδία/Μ. Βρετανία, 2004)

Όταν η Ιρλανδία, νότια και βόρεια των συνόρων, προετοιμαζόταν τον Ιούνιο του 1998 να ψηφίσει υπέρ της ειρήνης στο δημοψήφισμα της Μεγάλης Παρασκευής, μια μικρή ομάδα μελών του IRA οργάνωσε μια βομβιστική επίθεση στο Ομάχ, μια μικρή πόλη. Γυρισμένη με ντοκιμανταριστικό ύφος, η ταινία αφηγείται την ιστορία της οικογένειας Γκάλαχερ, της οποίας ο γιος, Έιντεν, σκοτώθηκε στην επίθεση, και το πώς το γεγονός αυτό έχει ολέθριες επιπτώσεις στη ζωή τους.

Διεθνής Επιλογή - Τζον Κασσαβέτης, 23:00

Σφηνάκια ευτυχίας

Little shots of happiness

του Τοντ Βέροου (ΗΠΑ, 2004)

Μια ταινία με θέμα μια γυναίκα που έχει χάσει την ταυτότητά της, και τον τρόπο που αποφασίζει να την ξαναβρεί. Η Φράνσες εγκαταλείπει τον ανισόρροπο σύζυγό της κι αρχίζει να ζει στο γραφείο της. Μετά τη δουλειά πηγαίνει κάθε βράδυ σε άλλο μπαρ, υποχρεώνοντας τον εαυτό της να βγει από το καθώς πρέπει κελυφός της με το πιετό και τις εφήμερες γνωριμιές...

Todd Verow Spotlight - Παύλος Ζάννας, 00:30

Svetlana Proskurina

«Η ταινία μου μιλάει για την απώλεια όχι μόνο του γεγονότος αλλά και του συνόλου των περιστάσεων, του πλαισίου στο οποίο διαμορφώνεται. Ασχολούμαι επίσης με το κατά πόσο δύο άνθρωποι που μιλούν έχουν ουσιαστικά τη δυνατότητα να επικοινωνήσουν πραγματικά». Δια στόματος Svetlana Proskurina για την ταινία της Remote Access, ένα αφαιρετικά δομημένο δράμα για την απώλεια και την απεγνωσμένη επιθυμία για επαφή.

Όπως και στην ταινία σας, έτσι και στις απόψεις σας διακρίνω κάποιες επιρροές από τη χριστιανική διδασκαλία.

Προσωπικά είμαι ορθόδοξη χριστιανή. Όμως η ψυχική διεργασία που λαμβάνει χώρα μέσα σε μια εκκλησία με την κινηματογραφική εμπειρία είναι, κατά την γνώμη μου, δύο εντελώς διαφορετικά πράγματα. Με ενδιαφέρει όμως η κατάσταση της απώλειας της πίστης προς τόν θεό, επειδή οδηγεί σε μια αστάθεια, σε μια αδυναμία να στηριχτείς στα πόδια σου. Τα θέλεις όλα και δεν έχεις τίποτα.

Η φωτογραφία σας διαθέτει τόνους ονειρικούς, που ξεφεύγουν από το ρεαλισμό. Επιθυμούσατε όντως κάτι τέτοιο;

Για μένα ο τομέας της φωτογραφίας ήταν πολύ σημαντικός, ακριβώς επειδή ήθελα να αποδώσω αυτήν τη ζωή που δεν είναι ακριβώς πραγματική. Γιατί το έκανα αυτό; Αν κινηματογραφούσα σε συνθήκες ρεαλισμού, το φιλμ για μένα θα έχανε το ενδιαφέρον του, επειδή θα γινόταν ένα είδος κοινωνικής καταγραφής. Αυτό όμως δεν είναι μέσα στους στόχους μου. Το θέμα μου δεν αφορά μια συγκεκριμένη χώρα ή κοινωνικό σύνολο, αφορά τα ανθρώπινα όντα. Τα γυρίσματα έγιναν στη Μόσχα, αλλά και οι ίδιοι οι Ρώσοι δεν αναγνώρισαν την πόλη! Αυτό νομίζω ότι είναι ενδεικτικό.

Δεν ξέρω πώς θα το εκλάβετε, αλλά στην ταινία σας βρήκα κάτι από το στίλ των δημιουργιών του Ταρκόφσκι.

Δεν θα έλεγα ότι αυτό είναι κομπλημένο για μένα! Δεν θεωρώ τον Ταρκόφσκι τόσο σημαντικό γκουρού του σινεμά. Αν ενδιαφέρεστε τώρα για τους σκηνοθέτες που με εμπνέουν, πολύ δυνατό δημιουργό θεωρώ τον Σοκούροφ, με τον οποίο είμαστε όχι μόνο συνεργάτες αλλά και φίλοι. Θαυμάζω τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να κοιτάξει βαθιά μέσα στην ανθρώπινη ψυχή. Το αγαπημένο μου φιλμ, από την άλλη, είναι η Αταλάντη του Βιγκό.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

“ Τα κυριότερα πράγματα που ζητάει ένας άνθρωπος από την ζωή του είναι η υγεία, κάποια πλούτη, να είναι χαρούμενος. Όμως φαίνεται ότι αναλώνεται σε διάφορες ενέργειες που εξασθενούν την δυνατότητά του να αναγεννηθεί.”

Θα ήταν αδύνατο να μην διχάσει αυτός ο σκηνοθέτης no-budget παραγωγών, που εξερευνούν την σεξουαλικότητα στην γήινη μορφή της και την αδυναμία να ενωθούμε με τον άλλο. Ο Todd Verow περπατάει στη σκοτεινή πλευρά της ανθρώπινης ύπαρξης, εκεί όπου "ακόμα και το έγκλημα είναι μια μορφή ελευθερίας".

Todd Verow

Φτιάχνοντας χαρακτήρες με έμπνευση από μια εικόνα ή μια σκηνή

Βλέποντας όλες σας τις ταινίες σε σύντομο χρονικό διάστημα, αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάποιο κοινό χαρακτηριστικό που να συνδέει τους ήρωές σας.

Ναι, νομίζω ότι όλοι μου ήρωες μου περνούν ένα είδος μετάβασης. Οι ταινίες μου τους συλλαμβάνουν ακριβώς όταν σε μια κρίσιμη αλλαγή στις ζωές τους, και προσπαθώ να διαπραγματευτώ το πώς αυτή επηρεάζει τους χαρακτήρες τους.

Πιστεύετε στην ταμπέλα "γκέι σινεμά" και στην αναγκαιότητα μιας τέτοιας κατηγοριοποίησης;

Δεν πιστεύω ότι υπάρχει κάτι μεμπτό σε αυτό, και μάλλον υπάρχουν κάποιες ταινίες μου που μπορούν να καταταχθούν εκεί. Υπάρχουν όμως και άλλες ταινίες που θολώνουν τις διαχωριστικές γραμμές μεταξύ του τι είναι "γκέι" και τι όχι. Μερικές φορές λοιπόν είναι χρήσιμο να κατηγοριοποιούμε τα πράγματα, όμως συνήθως η πραγματικότητα είναι πιο περίπλοκη. Αρκετές από τις ταινίες μου δεν θα τις χαρακτήριζα γκέι, όμως υπάρχει μια γκέι αισθητική σε αυτές.

Πώς θα ορίζατε αυτού του είδους την αισθητική;
Είναι η αισθητική που απευθύνεται στους χαμένους, αυτούς που αποβάλλει το σύστημα (σ.σ. μιλάει για τους "outsiders" που βρίσκονται έξω από το "mainstream"). Αυτού του είδους η αισθητική απευθύνεται σε αυτούς που με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο δεν ανήκουν στην ευρεία πλειοψηφία της κοινωνίας. Δεν είναι ανάγκη να είσαι γκέι, είναι κοινό το αίσθημα της απομόνωσης και της αδυναμίας να επικοινωνήσεις με τον περισσότερο κόσμο. Νομίζω ότι και πολλές ταινίες που δεν διαθέτουν γκέι θεματολογία έχουν αυτήν την αισθητική. Ίσως γι αυτό και πολλοί στρέψουν να έρθουν σε επαφή με τις ταινίες μου, επειδή έχουν βιώσει κάτι ανάλογο με το οποίο μπορούν να κάνουν συσχετισμούς. Θα μπορούσε λοιπόν να χαρακτηριστεί και ως μια αισθητική του περιθωρίου.

Πώς τα βγάζετε πέρα με τους ηθικούς κώδικες της κοινωνίας;

Για μένα, η ηθική έχει να κάνει με το να μην πληγώνεις άλλους ανθρώπους. Όμως πολλές φορές έχουμε καλές προθέσεις και πάλι τους πληγώνουμε. Κάπου εκεί οδηγεί ο εγωισμός πολλούς από τους ήρωες των ταινιών μου, χωρίς να το κάνουν εκούσια. Είμαι λοιπόν υπεύθυνος όταν κάνεις κάτι χωρίς την αντίστοιχη πρόθεση; Αυτός είναι ένας βασικός προβληματισμός μου.

Όσο για τους ηθικούς νόμους, τους απορρίπτω. Δεν πιστεύω στην αξία των νόμων, άλλωστε συνήθως αυτό που μένει είναι το γράμμα και όχι το πνεύμα τους. Οι νόμοι δε μπορούν να είναι ελαστικοί, να προσαρμόζονται στα δεδομένα κάθε ανθρώπου.

Ποιος είναι ο ρόλος της μουσικής στις ταινίες σας;

Νομίζω ότι προσθέτει ένα άλλο βάθος στις ταινίες μου, ότι αποτελεί ίσως ένα επίπεδο που αγγίζει το υποσυνείδητο. Πάντα πίστευα ότι το πιο επιφανειακό στοιχείο των ταινιών μου είναι οι διάλογοι, πρόκειται απλώς γι αυτά που τυχαίνει να λένε οι άνθρωποι. Όμως η σύνθεση των άλλων στοιχείων λέει πολύ περισσότερα. Το ίδιο συμβαίνει και με το μοντάζ, όταν δουλεύω πάνω σε αυτό δεν έχω την αίσθηση της συνέχειας που επικρατεί παραδοσιακά. Οπότε μπορώ να πω ότι έτσι λειτουργώ και με τη μουσική, δεν την χρησιμοποιώ με τον συνήθη τρόπο.

Αυτή η "επαναστατική" αίσθηση της συνέχειας παραπέμπει αρκετά στο ευρωπαϊκό σινεμά. Ιδιαί-

“ Δεν είναι ανάγκη να είσαι γκέι, είναι κοινό το αίσθημα της απομόνωσης και της αδυναμίας να επικοινωνήσεις με τον περισσότερο κόσμο. ”

τερα το *Little Shots Of Happiness*, το οποίο θεωρώ και την καλύτερη ταινία σας, μου θύμισε τις δημιουργίες του Γκοντάρ και του Κασαβέτη.

(Γελώντας) Ναι, έχεις δίκιο, αυτές είναι και οι κυριότερες επιρροές μου. Δίπλα σε αυτούς θα μπορούσα να τοποθετήσω τον αμερικάνικο underground κινηματογράφο, ξέρεις τον Γουόρχολ, τον Μορισέι. Όμως και ο Κασαβέτης εντάσσεται σε αυτήν την παράδοση. Το *Little Shots of Happiness*, άλλωστε, ξεκίνησε απλώς ως μια πρόθεση συνεργασίας ανάμεσα σε μένα και την πρωταγωνίστρια, και δεν θέλαμε καν να κάνουμε μια μεγάλη μήκους ταινία. Αυτό σημαίνει ότι δεν είχαμε σενάριο, και κάναμε ένα συναρπαστικό πείραμα που εξελίχθηκε σε ένα ολοκληρωμένο φιλμ.

Τι ψάχνετε από τον ιδανικό πρωταγωνιστή;

Κάνω πολύ ανοιχτά κάστινγκ, και πάντα ακούω διάφορους φίλους που μου συστήνουν τον έναν ή τον άλλον ηθοποιό. Αλλά πάνω απ' όλα ψάχνω για έναν άνθρωπο που δεν φοβάται να κάνει οτιδήποτε. Θα μπορούσα να πω ότι είναι ζήτημα ενστίκτου. Αλλωστε δουλεύω πάρα πολύ με τον αυτοσχεδιασμό και μπορεί να γράψω έναν ρόλο πάνω σε έναν ηθοποιό, αφού τον γνωρίσω. Το ζητούμενο για μένα είναι ο ηθοποιός να μπορεί να γίνει ο ρόλος του. Απ' ότι καταλαβαίνεις, η ηθοποιία της Μεθόδου είναι η προτίμησή μου!

Πώς εμπνέετε συνήθως την ιστορία που θα αφηγηθείτε;

Θα έλεγα ότι όλα ξεκινούν από μια εικόνα. Στο *Little Shots of Happiness*, για παράδειγμα, είχα την εικόνα μιας γυναίκας να τρώει παγωτό και κάπως έτσι ξεκίνησε η ταινία. Στο *Anonymous* υπάρχει μια σκηνή στο μπάνιο που λειτούργησε με αυτόν τον τρόπο. Γύρω από αυτήν την εικόνα, λοιπόν, αναπτύσσονται οι χαρακτήρες μου.

Ποιο είναι το μπάτζετ των ταινιών σας;

Μηδενικό, βασικά! Προσπαθώ να εξοικονομήσω λεφτά με όποιον τρόπο μπορώ. Το βρίσκω εξαιρετικό, επειδή δεν υπάρχει κάποιος χρηματοδότης που θα με επιβλέπει αυστηρά. Δεν έχω την υποχρέωση να λογοδοτήσω σε κανέναν, εκτός από τους ηθοποιούς μου. Είναι μια τρομερή αίσθηση ελευθερίας, αν και συνεπάγεται πολλές δυσκολίες. Είναι όμως ζήτημα επιλογών: ή θα μείνεις ανεξάρτητος, ή θα μπεις σε ένα σύστημα κάνοντας συμβιβασμούς.

Συνέντευξη: Κωνσταντίνος Σαμαράς

2011000 2011000 0
**Η ΕΡΤ ΣΤΗΡΙΖΕΙ
 ΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ**

MOVIES

ΧΟΡΗΓΟΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
www.ert.gr

45th Thessaloniki International Film Festival

Το Jameson πρωταγωνιστεί στο 45^ο
 Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

στις 19-28 Νοεμβρίου 2004 · www.filmfestival.gr

Μαγικές εικόνες που έρχονται να δώσουν
 μια άλλη διάσταση στην καθημερινότητά μας.
 45^ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης.

Η έμπνευση παίρνει δεκάδες μορφές
 και γίνεται δημιουργία σε μια πόλη
 που γιορτάζει. Το Jameson, χορηγός των
 «Βραβείων Κοινού καλύτερης Ξένης και
 Ελληνικής ταινίας» υποστηρίζει δυναμικά αυτή
 τη μεγάλη εκδήλωση. Εσείς απλά, ζήστε
 στον μαγικό κόσμο του κινηματογράφου και
 απολαύστε ξεχωριστές στιγμές,
 παρέα με το Jameson.

THERE'S SOMETHING ABOUT JAMESON

www.jameson.gr

Απολαύστε υπεύθυνα

Η σκόνη που πέφτει

του Τάσου Ψαρρά

Ο Χρόνης Σπύλιος είναι ένας επιτυχημένος μεσήλικας δημοσιογράφος. Συνειδητοποιημένος και ενεργός αριστερός, κατατρύχεται από τη σκιά του πατέρα του, ο οποίος κατά τη διάρκεια του εμφύλιου πολέμου στο πλευρό του Εθνικού Στρατού εναντίον των ανταρτών. Κάποιο βράδυ, παρακολουθώντας τυχαία στην τηλεόραση κάποιο ντοκιμαντέρ για τον εμφύλιο, βλέπει τον πατέρα του να πολεμά με το μέρος των αριστερών. Αναστατωμένος από την ανακάλυψη αυτή, αποφασίζει να ερευνήσει την υπόθεση. Η αναζήτησή του θα τον παρασύρει σ' ένα ταξίδι αυτογνωσίας στην Ελλάδα και στο εξωτερικό και θα τον φέρει αντιμέτωπο με τον εαυτό του και τους φόβους του. Καθώς επιχειρεί να διερευνήσει την ιστορία του πατέρα του, ανασυνθέτει παράλληλα τις ψηφίδες της πέτρινης εκείνης εποχής. Τελικά, μέσα από την έρευνά του -μέσα από τους ανθρώπους, τους τόπους και τις εμπειρίες που θα βρεθούν στο δρόμο του- θα οδηγηθεί σε μια επώδυνη (αλλά απαραίτητη) ωριμότητα, προσωπική και πολιτική. Ο φакός του έμπειρου Τάσου Ψαρρά, που υπογράφει επίσης και το σενάριο, ανικνεύει αυτή τη φορά την οδυνηρή εποχή του εθνικού διχασμού. Τοποθετώντας σε πρώτο πλάνο μια προσωπική ιστορία, η ταινία είναι μια ελεγεία για τα διαψευσμένα οράματα της αριστεράς. Τα γυρίσματα πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα, τις Πρέσπες, τη Σόφια και την Πράγα. Στον πρωταγωνιστικό ρόλο του δημοσιογράφου είναι ο Σοφοκλής Πέππας,

Ο αγώνας ενός
άνδρα να ξεφύγει
απ' τους
προσωπικούς του
δαίμονες.

ενώ τους χαρακτήρες που τον πλαισιώνουν υποδύονται οι Θέμις Μπαζάκα, Γιώργος Αρμένης, Ανέστης Βλάχος και Μαρία Τζιραλίδου.

Γ.Π.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 22:30

Σ Υ Ν Ε Ν Τ Ε Υ Ξ Ε Ι Σ

Μακρύ ταξίδι της νύχτας στις μέρες του παρελθόντος

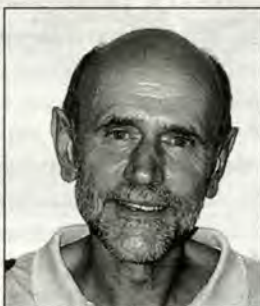
Τάσος Ψαρράς, σκηνοθέτης της ταινίας

Η ταινία θα μπορούσε να αναγνωστεί ως μια ελεγεία για την διάψευση των επαναστατικών οραμάτων του παρελθόντος;

Η ταινία θα μπορούσε να αναγνωστεί σαν τέτοια που είναι, σαν ένα σχόλιο δηλαδή πάνω στην ιστορία. Επίσης θα μπορούσε να θεωρηθεί και σαν μια κριτική πάνω στους μπλαζέ μεσοαστούς διανοούμενους που ψάχνουν να βρουν τη χαμένη επαναστατικότητα τους στο παρελθόν για να ξεπεράσουν το τέλμα στο οποίο τους έχει οδηγήσει η καθολική τους ένταξη στο σύστημα. Δεν αποκλείω ωστόσο κι άλλες εκδοχές, ακόμη κι αυτήν που επισημαίνετε με την ερώτησή σας. Κι αυτό είναι ιδιαίτερα ευχάριστο, ότι δηλαδή η ταινία προσφέρεται για περισσότερες αναγνώσεις.

Καθ' όλη τη διάρκεια της ταινίας διακρίνεται κανείς μια πικρία, μιαν έντονη απογοήτευση για τη σημερινή κοινωνική και πολιτική κατάσταση. Ήταν αυτό το αίσθημα που σας οδήγησε στο να γυρίσετε το φιλμ;

Ξέρετε, η εποχή μας δείχνει να μην αντέχει ιδεολογίες και πολιτικές δράσεις που γοήτευαν τις περασμένες δεκαετίες. Έχουν συμβεί τόσα και τόσα πέραν και εντός των συνόρων. Οι άνθρωποι, εγκλωβισμένοι σε υπαρκτές ή κατασκευασμένες καταναλωτικές ανάγκες απομονώνονται και ακολουθούν τη μονήρη πορεία τους μακριά από συσπειρώσεις και συλλογικές τοποθετήσεις. Η σκόνη που πέφτει ξεθωριάζει τη μνήμη και κόβει την επαφή με τις ρίζες. Αυτή είναι μια μεγάλη απειλή. «...Τους ζωντανούς τα μάτια σου ας θρηνήσουν. Θέλουν – μα δε βολεί να λησμονήσουν» λέει ο Μαβίλης για να συμπληρώσει ο Ουράνης

«...Τότε οι νεκροί πεθαίνουν όταν τους λησμονάνε». Ο μηχανισμός της αφομοίωσης οδηγεί στη λήθη. Όλους τους βολεύει να ξεχάσουν... Η πραγματικότητα δημιουργεί άλλες προτεραιότητες. Ακόμη κι ο κεντρικός ήρωας αντιδρά ενστικτωδώς και προσχηματικά. Όμως, το παρόν δεν είναι τόσο ζοφερό όσο φαίνεται. Στην ταινία παρά τις περί του αντιθέτου ρητορείες για τη νεότερη γενιά, υπάρχει το σπέρμα της αμφισβήτησης... Μέσα στη γενική μελαγχολία

διαχέεται μια αισιοδοξία.

Πώς πιστεύετε ότι θα δεχτεί το θέμα η νέα γενιά θεατών, που ενδεχομένως να μην γνωρίζουν καν τα γεγονότα στα οποία αναφέρεται η ταινία; Πόσο προσβάσιμη πιστεύετε πως είναι σ' αυτούς;

Θα είχατε απόλυτο δίκιο να ανησυχείτε, να αγωνιάτε και να άγχεστε, αν η ταινία αποτελούσε την ύλη εισαγωγικών ή προαγωγικών εξετάσεων της νέας γενιάς των θεατών. Αλλά η ταινία είναι η αφήγηση ενός συγκεκριμένου μύθου και ο θεατής παίρνει όλες σχεδόν τις πληροφορίες που χρειάζεται για να επικοινωνήσει μ' αυτόν. Αν είχε γενική ισχύ η άποψή σας, τότε νέοι, μεσήλικες ή και γέροι δεν θα μπορούσαν να επικοινωνήσουν με ιστορικά δράματα του μεσαίωνα ή και προγενέστερων ιστορικών περιόδων, αφού δεν θα γνώριζαν ενδεχομένως τα ιστορικά γεγονότα της εποχής της αφηγηματικής δράσης. Δε νομίζω όμως ότι αυτό συμβαίνει. Ο Μέγας Αλέξανδρος π.χ. έχει τεράστια επιτυχία χωρίς οι θεατές του να ξέρουν παραπάνω πράγματα για την εποχή απ' ό,τι τους πληροφορεί η ταινία. Εν πάση περιπτώσει αυτό που διατυπώνετε, το ακούω συχνά, είναι ένα ιδεολόγημα με δια-

φορετικές αναγνώσεις. Μια ανάγνωση έχει κάποια προστατευτική ας πούμε λογική για το σκηνοθέτη, π.χ. μην κάνετε ιστορικές ταινίες πάνω σε κρίσιμες στιγμές του έθνους διότι δεν έχουν καλή εμπορική διαδρομή και θα καταστραφείτε οικονομικά. Είναι μια καλοδεχούμενη παραίνεση. Υπάρχει όμως και μια άλλη ανάγνωση. Με πρόφαση τη διανομή προτρέπουμε την αποφυγή δύσκολων και επικίνδυνων θεμάτων που ενδεχομένως ενοχλούν διάφορες πλευρές. Γενικά όταν πρόκειται να γυρισθεί μια ταινία κανένας δεν σκέφτεται την εκμετάλλευση. Δυστυχώς τα τελευταία χρόνια διαμορφώνεται ένα ασφυκτικά μονοπωλιακό περιβάλλον στη διανομή της ελληνικής ταινίας, θάλεγα τρομακτικό περιβάλλον όπου τον κύριο ρόλο παίζει η δύναμη του χρήματος, άρα της διαφήμισης, και η δυναμική του γραφείου εκμετάλλευσης. Σ' αυτό το τοπίο μόνο μια ελληνική ταινία μπορεί να επιβιώσει κάθε χρόνο. Οπότε, είτε γνωρίζεις τα γεγονότα είτε δεν τα γνωρίζεις, θα δεις την ταινία που σου επιβάλλουν να δεις.

Τα γυρίσματα της ταινίας πραγματοποιήθηκαν σε πολλές περιοχές, στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Το γεγονός αυτό αύξησε κατά πολύ τον προϋπολογισμό της; Γενικότερα, ήταν εύκολο να εξασφαλίσετε χρηματοδότηση, δεδομένου ότι το θέμα της δεν χαρακτηρίζεται «εμπορικό»; Γενικά είναι πολύ δύσκολο για οποιαδήποτε ελληνική ταινία να εξασφαλίσει χρηματοδότηση, είτε έχει γυρίσματα στην Ελλάδα είτε στο εξωτερικό. Και τέλος πάντων όταν αναφερόμαι στην Πράγα θα πάω στην Τσεχία, κι όταν αναφερόμαι στη Σόφια θα πάω στη Βουλγαρία και για το Παρίσι στη Γαλλία. Δεν μου πάει να τραβήξω μια πόρτα και να γράψω επάνω «Πράγα» για να γλυτώσω τα χρήματα του ταξιδιού.

Σοφοκλής Πέππας, ηθοποιός της ταινίας

[...] Ο χαρακτήρας που υποδύομαι, ο Χρόνης, είναι ένας 55άρης δημοσιογράφος. Παζαρεύει την αγορά ενός οικοπέδου στην Τήνο ενώ ταυτόχρονα σαρκάζει την ανάγκη των προσκυνητών για ένα μύθο. Την ίδια στιγμή, καταπεσμένος ο ίδιος από έναν άλλο μύθο, θα ξεκινήσει ένα ταξίδι στο χώρο και το χρόνο, ένα ταξίδι αναζήτησης ενός άλλου πατέρα, για να βρει αυτό που έλειπε για να αρχίσει μια άλλη ζωή. Στο τέλος αγοράζει εκείνο το οικοπεδάκι στην Τήνο. Δουλεύοντας πάνω στο Χρόνη, προσπάθησα μέσα στη δίνη της ιστορίας ν' αφήσω τη «στιγμή» να οδηγήσει και να αποκαλύπτει.

[...] Με τον κ. Ψαρρά γνωριζόμασταν από παλιά. Είχαμε συνεργαστεί στο παρελθόν στην τηλεοπτική σειρά *Το 13ο κιβώτιο*. Όταν διάβασα το σενάριο, το θέμα του με κέρδισε άμεσα και μεγάλως. Ανεξάρτητα από το εάν θα έπαιζα το ρόλο, ήθελα να βοηθήσω, όσο μπορούσα, να πραγματοποιηθεί αυτή η ταινία.

[...] Τα γυρίσματα ήταν κουραστικά και απαιτητικά, αλλά όταν περνάει ο καιρός και όλα έχουν τελειώσει, οι δυσκολίες και τα ζόρια γίνονται πλάκες και ανεκδοτάκια. Ακόμα και το ξύπνημα στις 4 το πρωί. Παρ' όλ' αυτά, θυμάμαι πόσο αφύσικα νεκροί ήταν το έρημο χωριό στις Πρέσπες, κι επίσης, ένα αλλόκοτο: ένα μεσημέρι, στην κεντρική πλατεία της Σόφιας, με συνοδεύει ακόμη η βεβαιότητα ότι γυρίζαμε ντοκιμαντέρ.

[...] Παίρνω τις αποστάσεις μου από την ταινία, όσο μπορώ φυσικά, γιατί είναι νωπή ακόμη η ιστορία για μένα, και εντοπίζω και την αδυναμία και την «υπερβολή». Πρώτον, στην εμμονή του ήρωα. Δεύτερον, στον κατακερματισμό των ιστορικών γεγονότων. Τρίτον, στη σχεδόν φαρσική αποκάλυψη. Θα μπορούσα να πω «Ε, δεν τα πιστεύω... αυτά τα πράγματα δεν γίνονται». Και όχι τυχαία μνημονεύω την τελευταία φράση από την Έντα Γκάμπλερ του Ίψεν.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Λόγοι και αμαρτήματα

του Βασίλη Μαζωμένου

Ένας ψυχικά άρρωστος ποιητής, που αργοπεθαίνει σ' ένα άσυλο έχοντας δίπλα του μόνο μια

Η κοινή μοίρα ενός ποιητή κι ενός γιάπη σε συνάρτηση με το Θείο Δράμα.

θρησκόληπτη νοσοκόμα, προσπαθεί να ξεπεράσει τους εφιάλτες του που έχουν τη μορφή αμερικάνικων διαφημίσεων. Με τη βοήθεια της νοσοκόμας, θα αφήσει την πνευματική του διαθήκη, οραματιζόμενος δύο παράλληλες ιστορίες: στη μία, μαύροι μουσουλμάνοι μετανάστες αναπαριστούν τις τελευταίες ώρες του Χριστού, ενώ στη δεύτερη ένας γιάπης θα πεθάνει μέσα στο σρα του έχοντας διαπράξει τα επτά θανάσιμα αμαρτήματα. Η ταινία ακολουθεί τον ποιητή στην φαντασία του, λαμβάνοντας τη μορφή ενός έργου μέσα στο έργο. Είναι χωρισμένη σε επτά ενότητες που ακολουθούν τη δομή των ονείρων του ποιητή και παίρνουν τον τίτλο τους από τις σκηνές του Θείου Δράματος και τα θανάσιμα αμαρτήματα.

Εδώ και δέκα χρόνια, ο ιδιαίτερος κινηματογράφος του Βασίλη Μαζωμένου είναι γνωστός και βραβευμένος, τόσο στην Ελλάδα όσο και στο εξωτερικό. Στη νέα του αυτή ταινία δεν χρησιμοποιεί animation, μένει όμως πιστός στο παράξενο, ποιητικό κλίμα του κινηματογράφου του. Τις εικόνες της φαντασίας του ποιητή συνοδεύουν κείμενα των Ευαγγελιστών, του Έζρα Ραουντ, του Zbigniew Herbert και του Κώστα Σφήκα. Η πρωτότυπη μουσική είναι του Νίκου Πλάτανου, ενώ επιπλέον περιλαμβάνονται αποσπάσματα έργων των Verdi, Haydn και άλλων. Η συνολική επιμέλεια της μουσικής και των κειμένων ανήκει στον ίδιο τον σκηνοθέτη.

Γ.Π.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 13:30

Για έναν ποιητικό κινηματογράφο

Βασίλης Μαζωμένος, σκηνοθέτης της ταινίας

Γιατί αυτή τη φορά δεν χρησιμοποιήσατε τεχνικές animation; Γενικότερα, σε σχέση με τις προηγούμενες φιλικές σας εργασίες, εδώ προτιμάτε μια περισσότερο «συμβατική» –με όρους εκφραστικών μέσων- αφήγηση. Ήταν επιθυμία σας να δοκιμάσετε κάτι διαφορετικό;

Πώς επιλέξατε τα κείμενα που συνοδεύουν τα οράματα του άρρωστου ποιητή; Ο ποιητής καταγράφει στο μαγνητόφωνο του στίχους του Έζρα Πάουντ. Σαν οριακή οντότητα που είναι, δεν θα μπορούσε να εκφραστεί παρά με μια γραφή συμβατή στο σχιζοφρενικό κόσμο του.

Τα εκφραστικά μέσα καθορίζονται κάθε φορά από το θέμα κι όχι το αντίστροφο. Αν χρησιμοποιούσα τις ίδιες τεχνικές συστηματικά, η τέχνη μου θα γινόταν ένα πεδίο φορμαλιστικών αναζητήσεων. Όμως ο κινηματογράφος είναι για μένα, μια απόπειρα επικοινωνίας με το αδιανόητο και το όνειρο. Έτσι, με όποιον τρόπο κι αν εκφράζομαι, κυρίως επιχειρώ να μην επαναλαμβάνομαι και να εξελίσσω τις εμμονές μου.

Σε κάποιο σημείο της ταινίας σας χρησιμοποιείτε αποσπάσματα από ένα έργο του Κώστα Σφήκα. Νιώθετε ότι η δική σας πορεία στον κινηματογράφο μοιάζει με αυτήν του κ. Σφήκα;

Αναφέρεστε στο κείμενο του μοναχού, στο φινάλε. Ο Κ. Σφήκας είναι ένας σημαντικός σκηνοθέτης του ελληνικού κινηματογράφου, που του οφείλουμε πολλά. Αν στην Ελλάδα υπήρχε ισόρροπη ανάπτυξη και στην τέχνη, θα ήταν ήδη σημείο αναφοράς κυρίως λόγω της πνευματικότητας του έργου του και της ερευνητικής προσφοράς του σε γλωσσικό κινηματογραφικό επίπεδο. Παρ' όλο το σεβασμό σε αυτήν την πολύπλευρη προσωπικότητα, η δική μου πορεία, εδώ και χρόνια, έχει την δική της αυτονομία και ιδιαιτερότητα.

Το είδος του κινηματογράφου που υπηρετείτε, ο κινηματογράφος-δοκίμιο, δεν είναι δημοφιλής στη χώρα μας. Πιστεύετε ότι μπορεί να γίνει και πώς;
Δεν είμαι σύμφωνος με τον όρο «δοκίμιο», χωρίς να είναι απόλυτα λανθασμένος. Προτιμώ τον καθαρότερο όρο «ποιητικός κινηματογράφος», που στην Ελλάδα ξεκινάει παρόμοια μια καντάτα. Οι Έλληνες αγαπάμε την ποίηση. Απλά κάποιοι έμποροι της επικοινωνίας μας θολώνουν την όραση και δεν μπορούμε – όπως λει κ. Έζρα Πάουντ – ν' ανασύρουμε τα «διαμάντια από τη λάσπη».

Η ταινία έχει ήδη κάνει την πρεμιέρα της στο Πανόραμα της «Ελευθεροτυπίας». Είστε ικανοποιημένος από τον τρόπο που την υποδέχτηκε το κοινό;
Είμαι πολύ ικανοποιημένος από την αποδοχή της ταινίας γενικότερα. Παρ' όλα αυτά, κατά τη γνώμη μου, αυτό που αποκαλείτε «κοινό» είναι μια αφηρημένη έννοια, παρόμοια με εκείνη της «κοινής γνώμης». Θα έλεγα ότι περισσότερο με ενδιαφέρει η γνώμη εκείνων που αντιμετωπίζουν τον κινηματογράφο σαν τέχνη και λιγότερο σαν ψυχαγωγία.

Συνέντευξη: Γιάννης Παλαβός

ΕΙΔΙΚΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

Delivery

του Νίκου Παναγιωτόπουλου

Ένας νεαρός διανομέας πίτσας που πέφτει από το πουθενά και στο τέλος πετάει για το πουθενά, διασχίζει την εξόριστη και παραγκωνισμένη πραγματικότητα της μεγαλούπολης. Μια λοξή ματιά πάνω στην σύγχρονη Αθήνα των άστεγων, των μεταναστών και γενικά των ανθρώπων που είναι ξεχασμένοι κι από τον ίδιο το Θεό.

[...] Επειδή ο καθένας κάνει αυτό που κάνει και όχι κάτι άλλο είναι μια σκοτεινή ιστορία. Οι απαρχές των επιθυμιών μας είναι ανεξιχνίαστες. Ωστόσο, για ένα σκηνοθέτη, η πόλη είναι πάντα η ιδανική σκηνή για να εκτυλιχθεί ένα δράμα. Η «αποκλεισμένη» και «εξόριστη» πόλη μου φαίνεται ακόμα πιο ενδιαφέρουσα γιατί κρατάει μυστικά καλά κρυμμένα και ποτέ δεν παραδίδεται στη φευγαλέο ματιά. Αν κάποιος θέλει να δει πραγματικά, αυτός θα πρέπει να σκύψει και να επιλέξει μια σχεδόν «ηθική» γωνία λήψης.

[...] Ο ήρωας της ταινίας, που εμφανίζεται κυριολεκτικά από το πουθενά και στο τέλος φεύγει για το πουθενά, είναι ένας εκπεσών (άγγελος; επαρχιώτης; μαθητευόμενος;) ο οποίος διασχίζει σιωπηλά την πόλη σαν ένας «σιωπηλός αφηγητής» ή ένας «φλύαρος ακροατής». Δεν αποκλείεται όλα να λαμβάνουν χώρα μέσα στο κεφάλι του, στο βαθμό που αναρωτιόμαστε αν κι εμείς βλέπουμε το ίδιο όνειρο.

Νίκος Παναγιωτόπουλος

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Cine Τώνια Μαρκετάκη, 17:30

Uncut family

του Κώστα Ζάπα

Η ζωή ενός αγοριού κατά την εφηβεία παίρνει μια νέα τροπή όταν αποκαλύπτονται οι σχέσεις του με την μητέρα και τον πατέρα του. Η ταινία *Uncut Family* εστιάζει σε μια οικογένεια στην πιο ευαίσθητη αλλά και πιο ωμή μορφή της, τη στιγμή ακριβώς που η φαινομενική της ισορροπία καταρρίπτεται. Με αφορμή την αποκάλυψη των σχέσεων του νεαρού αγοριού με τους γονείς του η ταινία υπογραμμίζει στα πέντε κεφάλαιά της (Ο Γιος, Ο Πατέρας, Η Μητέρα, Πατέρας και Γιος, Η Αγία Οικογένεια) μια περίπτωση ενδοοικογενειακής σεξουαλικότητας πέραν των συνηθισμένων ταμπού.

Με αφορμή την αποκάλυψη των σχέσεων του νεαρού αγοριού με τους γονείς του η ταινία υπογραμμίζει στα πέντε κεφάλαιά της (Ο Γιος, Ο Πατέρας, Η Μητέρα, Πατέρας και Γιος, Η Αγία Οικογένεια) μια περίπτωση ενδοοικογενειακής σεξουαλικότητας πέραν των συνηθισμένων ταμπού.

Ο Κώστας Ζάπας γεννήθηκε στην Αθήνα, το 1969. Η ταινία *Uncut Family* είναι η πρώτη του ταινία μεγάλου μήκους. Το μυθιστόρημά του Μπλε καρδιά εκδόθηκε το 2001 από τις Εκδόσεις Κέδρος και θα κινηματογραφηθεί από την εταιρεία παραγωγής Minus Pictures. Το 2000, παρακολούθησε το "Arista Story Editing Workshop" ως υπότροφος του προγράμματος Media.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, 20:00

Rakushka

της Φωτεινής Σισκοπούλου

Η Ζωγία είναι μια 18χρονη κοπέλα από την Τασκένδη, που έρχεται στην Αθήνα σε αναζήτηση καλύτερης τύχης. Ζει και δουλεύει σ' ένα φτηνό ξενοδοχείο με άλλους μετανάστες και παίζει τσέλο στο δρόμο για να κερδίσει χρήματα. Κάποια μέρα, επιχειρώντας να ανταλλάξει σε κάποιο ενεχυροδανειστήριο προσωπικά της αντικείμενα ασήμαντης αξίας, θα γνωριστεί με τον Βασίλη, έναν ώριμο μοναχικό άνδρα. Ο Βασίλης, άνθρωπος άτεγκτος και με παρελθόν ανεξινίαστο, θα την ερωτευτεί παράφορα, σχεδόν παθολογικά. Θα προσπαθήσει να την «εξαγοράσει» προσφέροντάς της μια καλύτερη ζωή. Οι δυο τους παντρεύονται, όμως η ασφυκτική ζήλια, ο αυταρχισμός και η οξυμένη του Βασίλη θα οδηγήσουν το γάμο τους σε αδιέξοδο. Οι ψυχολογικές συγκρούσεις θα κλιμακωθούν σταδιακά καταλήγοντας ακόμη και στη σωματική βία. Η ένταση και η σύγκρουση θα μετεξελιχθούν σε κοινή δυστυχία, που θα οδηγήσει στην α-

Ο καταστροφικός ψυχολογικός πόλεμος ανάμεσα σ' ένα ερωτευμένο ζευγάρι.

μοιβαία αποκάλυψη της εύθραυστης φύσης και της μοναξιάς των δύο ηρώων και, τελικά, σ' ένα απρόσμενο φινάλε. Εννιά χρόνια μετά το *Η ζωή ενάμισι χιλιάρικο*, η Φωτεινή Σισκοπούλου επιστρέφει στη σκηνοθεσία με το *Rakushka* (Κοχύλι). Το φιλμ αποτελεί ελεύθερη διασκευή της νουβέλας του Φ. Ντοστογιέφσκι *Η ήμερη* (1876) και προσαρμογή της στη σύγχρονη Αθήνα των μεταναστών. Πρόκειται για ένα λεπτοδου-

μένο ψυχολογικό δράμα, γυρισμένο σε φυσικούς χώρους και με ερασιτέχνες στην πλειοψηφία τους ηθοποιούς, Έλληνες και Ρώσους. Το πρωταγωνιστικό ζευγάρι ερμηνεύουν ο Κώστας Καλοκαιρινός και η Μιλάνα Γιοσούποβα (σε πρώτη εμφάνιση). Συμμετέχουν ακόμη οι Ιρίνα Μπόικο, Βαγγέλης Μουρίκης, Δωροθέα Νικιφόρτζικ, και η μικρή Ρομάνα Λόμπας.

Γ.Π.

Παρασκευή 28 Νοεμβρίου, Ολύμπιον, 17:30

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Ένα απόσταγμα συλλογικού έρωτα

Φωτεινή Σισκοπούλου, σκηνοθέτις της ταινίας

Πώς και γιατί καταλήξατε στη συγκεκριμένη ιστορία του Ντοστογιέφσκι ως βάση της ταινίας και γιατί επιλέξατε να της δώσετε τον τίτλο *Rakushka*;

Η νουβέλα, αchronική και πλούσια δραματουργικά, προσφέρεται για να ξανασκεφτούμε με τις εμπειρίες του σήμερα και να ξαναγράψουμε σχετικά με τις μορφές ψυχολογικής κακοποίησης, της εχθρότητας συχνά μη εκφρασμένης με λόγια, προς τον διαφορετικό Άλλο, για την κατάχρηση εξουσίας που διευκολύνουν οι πολιτισμικές και κοινωνικές διαφορές. Είναι μια διαμαρτυρία ενάντια στην ψυχρότητα, την αδιαφορία και την απάθεια, σημεία εξαιρετικά γνώριμα των καιρών μας. Για το ξάφνιασμα, ίσως και την ενόχληση που προκαλεί αυτόματα το ξένο άκουσμα, αποτυπώνοντας εξαρχής το θέμα της ξενότητας κυριολεκτικά αλλά και με όρους ψυχολογικούς. *Rakushka* στα ρωσικά σημαίνει κοχύλι. Κάτι κλειστό και ανιγναιμικό, με εσωτερικευμένη ζωή που παραβιάζοντας το περίβλημά του, πεθαίνει.

Ήταν δύσκολη η διαδικασία της διασκευής και προσαρμογής της νουβέλας; Στην αναμέτρηση με τέτοια κείμενα που η ομορφιά τους βρίσκεται στο άρρητο που αναδύουν, από τη μια μεριά *Η ήμερη* (1876) του Φ. Ντοστογιέφσκι, από την άλλη η *Γλυκιά Γυναίκα* (1969) του Ρ. Μπρεσόν, εκεί αισθάνθηκα τη δυσκολία κατά τη διάρκεια της επανα-

συγγραφής: στην ένταση της δοκιμασίας και στην ανησυχία που προκαλεί κάθε εμπειρία προδοσίας, στην αναζήτηση της αυθεντικότητας.

Η συνεργασία με μη επαγγελματίες ηθοποιούς περιλαμβάνει κάποιο ρίσκο, καθώς είναι δίκικο μαχαίρι. Πώς δουλέψατε για να αποφύγετε πιθανούς ερασιτεχνισμούς;

Ένας ηθοποιός παριστάνει, δημιουργεί τη φυσικότητα του ρόλου μιμούμενος και γίνεται αληθοφανής. Ο ερασιτέχνης με καθοδήγηση, εάν πρωτίστως η επιλογή είναι σωστή, είναι, δεν μοιάζει να είναι ο ήρωας. Έχει την δύναμη, την αξία, την αποτελεσματικότητα αλλά και το ακατέργαστο του αληθινού. Γιατί η ουσία του παραμένει αναλλοίωτη, καθαρή και πρωτότυπη. Σημασία έχει ο τρόπος που οδηγεί τη φύση του και αφήνει να σε οδηγήσει. Η επαφή και η εμπιστοσύνη στη σχέση και η απόλυτη διαθεσιμότητα στη συνεργασία, είναι προϋποθέσεις.

Για τη συγγραφή του σεναρίου συνεργαστήκατε με άλλα 4 άτομα, ενώ στους τίτλους τέλους ευχαριστείτε για την υποδρομή τους πολλούς φίλους σας. Θα λέγατε ότι το φιλμ αυτό είναι πρωτίστως μια συλλογική δουλειά;

Κάθε ταινία με κάποια αξία, είναι απόσταγμα συλλογικού έρωτα. Μια μάχη που ετοιμάζεται μεθοδικά με αναμενόμενες απώλειες αλλά και απροσδόκητες χαρές. Εγώ, για να βεβαιωθώ για εκεί που με πάνε οι σκέψεις μου και το ένστικτο και να κατευθύνω καλύτερα τον εαυτό μου, επιζητώ την κρίση των συντρόφων μου σε όλα τα στάδια, γινόμεστε συνένοχοι. Στη *Rakushka*, βадίσαμε όλοι

με τον ίδιο ρυθμό, μαζί, ενωμένοι. Έχει σημασία στην τέχνη μας με τα λιγστά μέσα που διαθέτουμε, να μην διαθέτουμε ψυχή εκτελεστή.

Το *Rakushka*, σηματοδοτεί την επιστροφή σας στον κινηματογράφο μετά από σχεδόν δέκα χρόνια. Πώς ήταν η εμπειρία της σκηνοθεσίας μετά από ένα τέτοιο διάστημα αποχής;

Δεν έφυγα ποτέ για να επιστρέψω. Ήμουν διαρκώς σε κατάσταση προετοιμασίας και αναμονής. Ένα σοβαρό εγχείρημα για συμπαραγωγή με την Τουρκία, ίσως και το πρώτο όλων ακολούθησαν, εμποδίστηκε, έμεινε στα χαρτιά. Η *Rakushka* είναι η ανταμοιβή για χρόνια προσπάθειας και υπομονής, ενάντια στις απογοητεύσεις.

Κώστας Καλοκαιρινός και Μιλάνα Γιοσούποβα, ηθοποιοί της ταινίας

[...] Κ.Κ.: Η σεναριακή διασκευή κρατάει δύο βασικά στοιχεία της νουβέλας: την αυτοκτονία της ηρωίδας και τον αυτοκριτικό αυτοχασμό του ήρωα. Δύο συνιστώσες που έχουν να κάνουν με τον νεογεννόμενο υπαρξισμό και την ψυχανάλυση εκείνη την εποχή. Τόσο η συγκεκριμένη νουβέλα όσο και η ταινία έχουν ανοίγματα για τον αναγνώστη-θεατή αντίστοιχα για δημιουργική σκέψη και συγκίνηση.

[...] Μ.Γ.: Η πρώτη φορά που διάβασα Ντοστογιέφσκι ήταν στην πατρίδα μου, όπου είναι τακτικό μάθημα όπως στην Ελλάδα η ιστορία. Όταν λίγα χρόνια μετά η Φωτεινή Σισκοπούλου με διάλεξε για το ρόλο της Ζωγία, το σενάριο μου ήταν πολύ οικείο. Αισθάνθηκα μεγάλη χαρά που στο ξεκίνημά μου θα είχα την τιμή να παίξω κάτι από τον μεγάλο αυτό συγγραφέα. Φυσικά, η ταινία περιέχει στοιχεία που συνδέουν το πνεύμα του διηγήματος με το σήμερα.

[...] Κ.Κ.: Ο εξωτερικός αυταρχισμός του Βασίλη, του ήρωα που υποδύομαι, και η βιαιότητα σε σύνδεση με την απώθημένη τρυφερότητα (παιδικής ηλικίας και όχι μόνο), είναι ένα μοτίβο ψυχαναλυτικής προσέγγισης, που είναι βασικό στον ήρωα.

[...] Κ.Κ.: Τα όρια επαγγελματία και ερασιτέχνη ηθοποιού είναι δυσδιάκριτα, ειδικά στον κινηματογράφο, όπου απαιτείται μια αμεσότητα χωρίς υπερβολές. Εδώ, οι ερασιτέχνες μερικές φορές τα καταφέρνουν καλύτερα.

[...] Μ.Γ.: Αισθάνομαι πολύ όμορφα σαν νέα ηθοποιός που σε κάθε δυσκολία είχα τη βοήθεια όλων των συνεργατών και την αγάπη και τις συμβουλές της Φωτεινής.

[...] Μ.Γ.: Πιστεύω πως είναι μια αξιόλογη ταινία και ελπίζω να προκαλέσει το ενδιαφέρον του κοινού για τον ποιοτικό κινηματογράφο.

Συνεντεύξεις: Γιάννης Παλαβός

Τιμητική εκδήλωση στον ΚΩΣΤΑ ΣΦΗΚΑ

Το Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης παρουσιάζει για πρώτη φορά στην Ελλάδα μια πλήρη αναδρομή με 15 ταινίες στο έργο της σημαντικότερης εναλλακτικής φωνής στον ελληνικό κινηματογράφο, τον **Κώστα Σφήκα**. Ταγμένος στον πειραματικό κινηματογράφο, ο Κώστας Σφήκας έχει γυρίσει εννέα ντοκιμαντέρ και ταινίες μυθοπλασίας, ενώ έχει γυρίσει αρκετά ντοκιμαντέρ για την ελληνική τηλεόραση. Ο Κώστας Σφήκας θα τιμηθεί από το Φεστιβάλ με Χρυσό Αλξάνδρο **σήμερα στις 19:30 στην αίθουσα Παύλος Ζάννας**.

Γεννημένος στην Αθήνα το 1927, άρχισε να εργάζεται από τα εφηβικά του χρόνια ως ταχυδρομικός υπάλληλος. Η περιπλάνησή του στον κινηματογράφο ξεκίνησε το 1961, οπότε έπειξε

το ρόλο του αυτοδίδακτου κινηματογραφιστή με τη μικρού μήκους ταινία *Εγκαίνια*. Η αποστροφή του για τον αναπαραστατικό κινηματογράφο και το δράμα ενός διαλεκτικού υλιστικού σινεμά, ικανού να δώσει μορφή στις κατακτήσεις της μαρξιστικής φιλοσοφικής σκέψης, τον οδηγούν από το 1974 στην πραγμάτωση των έργων *Μοντέλο* (1974) – βραβείο καλύτερης καλλιτεχνικής ταινίας στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης 1974 και μία κόπια βρίσκεται στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης «Μπομπούρ» στο Παρίσι–, *Μητροπόλεις* (1975), *Αλληγορία* (1986), *Το προφητικό πουλί των θλίψεων του Πάουλ Κλέε* (1995), *Προμηθεύς Εναντιοδρομών* (1998), *Η Γυναίκα της...* και ο *Συλλέκτης* (2002). Η τηλεοπτική εκπομπή «Παρασκηνία» της εταιρείας CINETIC, με τον ανοιχτό ερευνητικό χαρακτήρα της, τού προσφέρει από το 1976 τη δυνατότητα γυρίσματος ενός σημαντικού αριθμού δοκιμών.

Μητροπόλεις (1975)

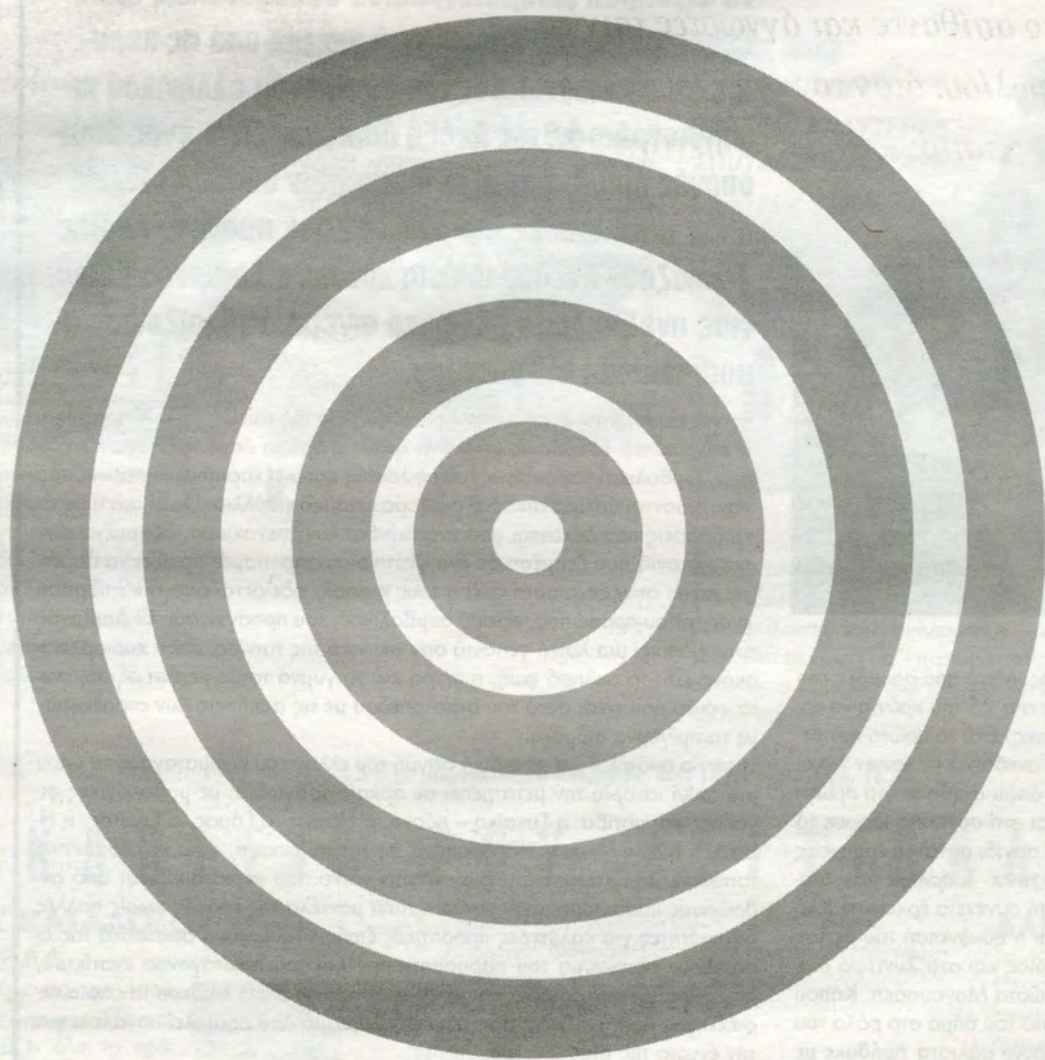

Στην τρυκέρ ο σκηνοθέτης επεξεργάζεται ένα πλούσιο φωτογραφικό υλικό και το έργο τριών από τους καλύτερους δημιουργούς της Ευρώπης πριν από τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο (Προυστ, Ρίλκε, Σαιν Σανς). Η ακινησία σαν χαρακτηριστικό γνώρισμα της φωτογραφίας, είναι ένα από τα στοιχεία που μεταχειρίζεται ο σκηνοθέτης για τη διαλεκτική οικοδόμηση ενός στοχασμού πάνω στο γιγαντισμό, την πτώση και το θάνατο των κυρίαρχων πολιτισμών του 20ου αιώνα. Ο λόγος του Προυστ είναι η «αναζήτηση του χαμένου χρόνου», η αναβίωση μέσα στην τέχνη. Τα αποσπάσματα του Ρίλκε είναι η αδρή, οργισμένη φωνή για τις αδιόλητες ενός «πολιτισμού». Ο Σαιν Σανς δίνει σε αυτήν τη διαλεκτική εικόνα και λόγου την ηχητική διάσταση με την καθαρά γαλλική διαύγεια και ευθυκρισία.

Να μη ξεχάσω...

• **Ανοιχτή οδόν (Μουσείο Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης, σήμερα στις 18:00):** Με πρωτοβουλία της Εταιρείας Ελλήνων Σκηνοθετών παρουσιάζεται μια ειδική ζώνη προβολών ανεξάρτητων ταινιών γυρισμένων σε ψηφιακό βίντεο. Οι προβολές είναι ανοικτές στο κοινό με διαπιστεύσεις και Σινεκάρτα (χωρίς εισιτήριο).

είμαστε ελληνοκεντρικοί!

Το «κέντρο» στηρίζει την ελληνική ταινία

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Πανεπιστημίου 10, 106 71 Αθήνα Τηλ. 210 3678500 Fax 210 3648269

e-mail: info@gfc.gr www.gfc.gr

Κατερίνα Θωμάδου Μαρία Κλωνάρη

Είναι μια από τις ελάχιστες φορές που το έργο σας παρουσιάζεται στην Ελλάδα. Το γεγονός αυτό σας δημιουργεί κάποια συγκίνηση; Παιζει κάποιο ρόλο η κουλτούρα και τα κοινά βιώματα του κοινού στην Ελλάδα για την κατανόηση της δουλειάς σας;

Κ.Θ. Φυσικά δεν είναι το ίδιο η προβολή μιας δουλειάς μας σε μια άλλη χώρα και στην Ελλάδα. Υπάρχει ένα πολιτιστικό υπόβαθρο. Εμείς στα φιλμ μας δουλεύουμε με μια πολιτιστική κληρονομιά την οποία δεν έχουμε αρνηθεί, παρόλο που βρισκόμαστε στο Παρίσι, σ' ένα κέντρο του δυτικού κόσμου, στο οποίο φέρνουμε αυτήν την πολιτιστική κληρονομιά και την παντρεύουμε με τα σύγχρονα ρεύματα που είναι πολύ δυνατά εκεί. Κατά συνέπεια μας ενδιαφέρει πάρα πολύ το ελληνικό κοινό, γιατί φυσικά ξεκινάει από το ίδιο υπόβαθρο και είναι ένα κοινό φοβερά έξυπνο, φοβερά ευαίσθητο, φοβερά ανοιχτό. Και είναι τελείως άλλο να δείξουμε αυτό το φιλμ εδώ απ' ότι να το δείξουμε στη Νέα Υόρκη.

Το κοινό του φεστιβάλ κινηματογράφου Θεσσαλονίκης έχει συνηθίσει να βλέπει ταινίες αφηγηματικού κινηματογράφου. Υπάρχει για σας μια πρόκληση στο κατά πόσο το κοινό αυτό θα εισχωρήσει και θα συνομιλήσει με το έργο σας;

Κ.Θ. Πρέπει να ξέρουμε ότι για ένα κοινό το οποίο δεν ξέρει καθόλου αυτούς τους άλλους τρόπους προσέγγισης του κινηματογράφου, όπως ο δικός μας, εξαρτάται πια από το προσωπικό του άνοιγμα κατά πόσο θα μπορέσει να έχει πρόσβαση. Το ζήτημα είναι ότι η ιδέα μας πάνω στον κινηματογράφο, καλλιεργείται και γαλουχείται από πάρα πολλές μεριές. Υπάρχουν πάντα κάποια στερεότυπα στο μυαλό του θεατή δεν είναι πάντα τόσο απλά, τόσο αυθόρμητα τα πράγματα. Όταν ένας θεατής θεωρεί ότι ο αφηγηματικός κινηματογράφος είναι ο κινηματογράφος, κατά συνέπεια βλέποντας κάτι άλλο μπορεί να δημιουργηθεί ένα πρόβλημα. Νομίζω ότι τα έργα μας μπορείς να έχεις άμεσα πρόσβαση, δηλαδή δεν χρειάζεται να έχεις μια κουλτούρα ειδική του κινηματογράφου για να τα προσεγγίσεις. Πρέπει να έχεις ένα ανοιχτό πνεύμα και με αυτόν τον τρόπο νομίζω ότι μπορείς να τα προσεγγίσεις.

Μ.Κ. Δεν είναι η πρώτη φορά που δείχνουμε δουλειά μας σε χώρο προετοιμασμένο. Πάρα πολύ συχνά το κάνουμε. Είμαστε από τα λίγα άτομα του πειραματικού κινηματογράφου, που έχουμε επιδιώξει να δείξουμε και σε χώρους που ο θεατής είναι εντελώς απροετοίμαστος. Και οι αντιδράσεις δεν είναι και τόσο «ούφο», δεν πρέπει να υποτιμούμε καθόλου το κοινό. Πάρα πολλές φορές είχαμε κοινό, όχι απλώς απροετοίμαστο κινηματογραφικά, αλλά απροετοίμαστο καλλιτεχνικά. Και είχαμε καταπληκτικές αντιδράσεις, ερωτήσεις και προσεγγίσεις. Πιστεύω ότι ο καλλιτέχνης πρέπει να τολμάει. Από τη στιγμή που ο καλλιτέχνης τολμάει και δίνει ειλικρινά δικά του πράγματα, νομίζω ότι επικοινωνεί.

Στις προβολές που κάνετε πόσο απαραίτητη θεωρείτε την επαφή με το θεατή μετά την προβολή με κουβέντα και ερωταπαντήσεις; Αυτή η διαδραστικότητα με το θεατή βοηθάει;

Κ.Θ. Μας αρέσει πάρα πολύ η επαφή με το θεατή, αυτό όμως δε σημαίνει ότι το έργο δεν μπορεί να υπάρξει από μόνο του. Μας ενδιαφέρει ωστόσο πάρα πολύ η άμεση επαφή με το θεατή, γιατί εμείς στην τέχνη, σε οποιαδήποτε τέχνη, όχι μόνο στον κινηματογράφο, τη βλέπουμε σαν ένα διάλογο. Εμείς προσφέρουμε το ένα μέρος του διαλόγου, το υπόλοιπο έρχεται από το κοινό. Συνεπώς και μας ενδιαφέρει να ακούμε το κοινό προσεκτικά και ποια είναι η δική του εμπειρία. Γιατί ακριβώς από αυτήν την εμπειρία, παίρνει νόημα το έργο.

Μ.Κ. Τα ίδια τα έργα, όχι μόνο αυτά που δείχνουμε εδώ αλλά και γενικότερα η δουλειά μας, καθότι δεν είναι αφηγηματική, δε δίνει μια κατεύθυνση. Δίνει κάποια δείγματα έτσι ώστε να μπορεί να προβληθεί και ο θεατής μέσα του. Οπότε αυτός ο διάλογος υπάρχει ήδη, από το πώς είναι στημένο το έργο. Μας ενδιαφέρει και ο διάλογος με το θεατή διότι δεν είναι μόνο εγώ δί-

Δυο γυναίκες δημιουργοί το καθαρά κινηματογραφικό έργο των οποίων δεν είναι ιδιαίτερα γνωστό στην Ελλάδα. Ωστόσο πρόκειται για καλλιτέχνιδες, το πάθος των οποίων για τον κινηματογράφο και την τέχνη γενικότερα, διαφαίνεται εμφανώς ακόμα και με μια σύντομη συνομιλία μαζί τους. Και μπορεί το έργο τους να είναι ποιητικό και αφαιρετικό, η σκέψη τους και οι απόψεις τους όμως δίνουν με σαφήνεια την άποψή τους για τα πράγματα.

νω το έργο, αλλά παίρνω και από τον άλλον ο οποίος το βλέπει. Με ενδιαφέρει και αυτή η διαδρομή.

Ο όρος πειραματικός κινηματογράφος χαρακτηρίζει γενικά τον μη αφηγηματικό κινηματογράφο. Πώς θα χαρακτηρίζατε εσείς τον κινηματογράφο που κάνετε, αφήνοντας πίσω τον όρο πειραματικός;

Κ.Θ. Βρήκαμε έναν άλλο όρο και ονομάσαμε τον κινηματογράφο μας σωματικό, κινηματογράφο του σώματος. Το σώμα είναι πάρα πολύ σημαντικό για μας και σαν εικόνα, μιας και δουλεύουμε πάνω στην εικόνα του σώματος, αλλά είναι και το σώμα της κινηματογραφίστριας το οποίο επενδύεται κι αυτό μέσα στο έργο με την κίνησή του, με το γεγονός ότι κρατάμε την κάμερα και ότι η κάμερα είναι μια προέκταση του σώματος. Αυτός ο όρος μας καλύπτει περισσότερο από τον όρο πειραματικός.

Αν μιλούσατε σε κάποιον θεατή πριν από μια προβολή γι' αυτό που θα δει τι θα του λέγατε;

Θα είχε σχέση με το έργο και για αυτό που θα έβλεπε, δε θα του έλεγα τα ίδια πράγματα. Εγώ θεωρώ ότι κάνω προσωπικό κινηματογράφο. Δε λειτουργώ μέσα σε κώδικες, ούτε από άποψη φόρμας, ούτε από άποψη διάρκειας. Την διάρκεια θα την καθορίσω ανάλογα με το υλικό που έχω και την ανάγκη που έχω να πω κάτι. Έχω δουλέψει σε διάφορες διάρκειες, ξεκινώντας από έξι λεπτά και καταλήγοντας σε τρεις ώρες. Η δουλειά μου εμφανίζεται σε κύκλους, οπότε μπορούμε να δείξουμε και έργα non stop από έναν κύκλο, μπορούμε δηλαδή να πάμε και σε ε-

“Μας ενδιαφέρει και ο διάλογος με το θεατή διότι δεν είναι μόνο εγώ δίνω το έργο, αλλά παίρνω και από τον άλλον ο οποίος το βλέπει.”

πτάωρο για το θεατή. Εμένα με ενδιαφέρει η εμπειρία. Ο κινηματογράφος για μένα είναι βασικά μια πάρα πολύ δυνατή εμπειρία. Έτσι την αισθάνομαι και αυτό ζητάω από τον κινηματογράφο. Η εμπειρία αυτή βασικά είναι ο χρόνος και ο νοητικός χώρος. Αυτά τα δύο είναι για μένα ο κινηματογράφος. Και ειδικά ο χρόνος. Θεωρώ ότι είναι μια τέχνη εκπληκτική, φιλοσοφική γύρω από το χρόνο. Και εννοώ την οργάνωση του χρόνου που μπορεί να κάνει κανείς μέσα από τον κινηματογράφο. Από και πέρα επειδή εμάς μας ενδιαφέρει το ανθρωποκεντρικό και δουλεύουμε πάνω στο σώμα, το ονομάζουμε σωματικό κινηματογράφο, γιατί μέσα από αυτόν τον κινηματογράφο έχουμε και διάφορες οπτικές και προοπτικές πολύ ειδικές. Θεωρούμε τον κινηματογράφο μας πολιτικό. Αλλά πολιτικό όχι με την έννοια του στρατευμένου ή ότι βγάζουμε πολιτικό σλόγκαν, πολιτικό από τη ρίζα του. Το γεγονός ότι δε δέχομαι να μπω μέσα στο εμπορικό κύκλωμα, το ότι δε δέχομαι να έχω από πάνω μου έναν παραγωγό, δηλαδή απόλυτη ελευθερία. Είναι πολιτικός γιατί κάνω τα πάντα, δηλαδή είμαι ο καλλιτέχνης αλλά είμαι και ο τελευταίος τεχνικός, δεν έχω ιεραρχίες. Πολιτικός γιατί το βασικό μας έργο είναι συνυπογραφή, αυτό το διάλογο που θέλω με το κοινό το θέλω και μέσα στο έργο, διάλογο με το άτομο με το οποίο συνυπογράφω, αλλά και διάλογο με το άτομο το οποίο φιμάρω. Πολιτικό γιατί το βλέμμα μου είναι βλέμμα γυναίκας και κάνω το έργο από τη γυναικεία πλευρά, αλλά απευθύνομαι και στις γυναίκες αλλά και στους άντρες. Δηλαδή πως μπορεί αυτό το βλέμμα να ανοίξει λίγο και κάποιο άλλο χώρο μέσα στο μυαλό των ανδρών για το πώς θα δούμε μια γυναίκα. Ελπίζω δηλαδή, δεν το κάνω με τρόπο επιβλητικό. Αλλά θέλω ναβάλω ένα λιθαράκι για μια άλλη ανάγνωση των πραγμάτων. Με αυτήν την έννοια το έργο μας είναι απόλυτα πολιτικό.

Πώς βλέπετε τη συνεργασία σας; Θα μπορούσατε να δουλεύετε και τελείως ξεχωριστά;

Κ.Θ. Έχουμε κάνει μερικά φιλμ ξεχωριστά, αλλά αυτή είναι μάλλον μια εξαιρετική κατάσταση. Ακόμα και σ' αυτά όμως υπήρχε συνεργασία. Είναι μεγάλη η διαδρομή αυτή μέσα από την οποία καταλήξαμε στη συνυπογραφή και είναι και ένα μεγάλο ζήτημα. Ξεκινήσαμε από το θέατρο, όπου εγώ ήμουν σκηνοθέτης και η Μαρία σκηνογράφος, είχαμε διαφορετικούς ρόλους. Όταν ξεκινήσαμε το σωματικό κινηματογράφο στη Γαλλία είχαμε κάνει μια ολόκληρη σκέψη πάνω στις ιεραρχίες, πάνω στους ρόλους, πάνω σ' αυτήν τη μη επικοινωνία που υπάρχει συχνά στα στρώματα που οδηγούν στην κατασκευή ενός έργου. Αποφασίζουμε λοιπόν να συνυπογράψουμε γιατί από το πρώτο κιόλας έργο που κάναμε, το συζητάμε διαρκώς, υπάρχει μια διαδικασία σκέψης που τη μοιραζόμαστε και μοιραζόμαστε και όλες τις τεχνικές πλευρές και όλη την πραγματοποίηση. Αφενώς λοιπόν, θέτουμε τους εαυτούς μας σαν γυναίκες δημιουργοί, γυναίκες σκηνοθέτες, ψάχνοντας ένα θέμα αλληώτικο και δεν αρκεί αυτό, αλλά σαν δυο γυναίκες που επιπλέον συνυπογράφουν, δείχνοντας ότι είναι δυνατόν να υπάρξει μια συνεργασία σεβασμού του άλλου και ισότητας μέσα στο κύτταρο του σκηνοθέτη. Και αυτό είναι επίσης μια δήλωση πολιτική.

Υπάρχει η γυναικεία βλέμμα στις ταινίες σας ή κάτι τέτοιο δεν υφίσταται;

Κ.Θ. Θεωρώ ότι ένας άντρας μπορεί να έχει μια ευαισθησία όμοια ή πολύ σχετική με μιας γυναίκας. Δε νομίζω ότι ο ψυχισμός και η ευαισθησία διαφέρουν με το φύλο. Δεν πρόκειται γι' αυτό. Εμείς κριτικάρουμε τις πολιτιστικές και κοινωνικές κατασκευές οι οποίες φυλακίζουν τα φύλα. Δηλαδή το γεγονός ότι μια γυναίκα παραδοσιακά ταυτίζεται με την «ευαισθησία» και ένας άντρας με τη «δράση», αυτό είναι ένα στερεότυπο το οποίο κριτικάρουμε. Αυτά όλα τα στερεότυπα έχουν δημιουργήσει και κάποια στερεότυπα βλέμματος, δηλαδή να βλέπεις το φύλο με έναν ορισμένο τρόπο. Αυτούς τους προκαθορισμούς σπάμε. Εμείς μελετάμε τις κατασκευές τις κοινωνικοπολιτικές και αυτές τις «ξεβιδώνουμε». Αλλά πάντα με μια πρόταση, δεν είναι ο κινηματογράφος μας κριτικός. Είναι μια αντιπρόταση.

Συνέντευξη: Βαγγέλης Ρηγάς

ΜΠΟΥΤΑΡΗ ΑΠΟ ΤΟ 1879

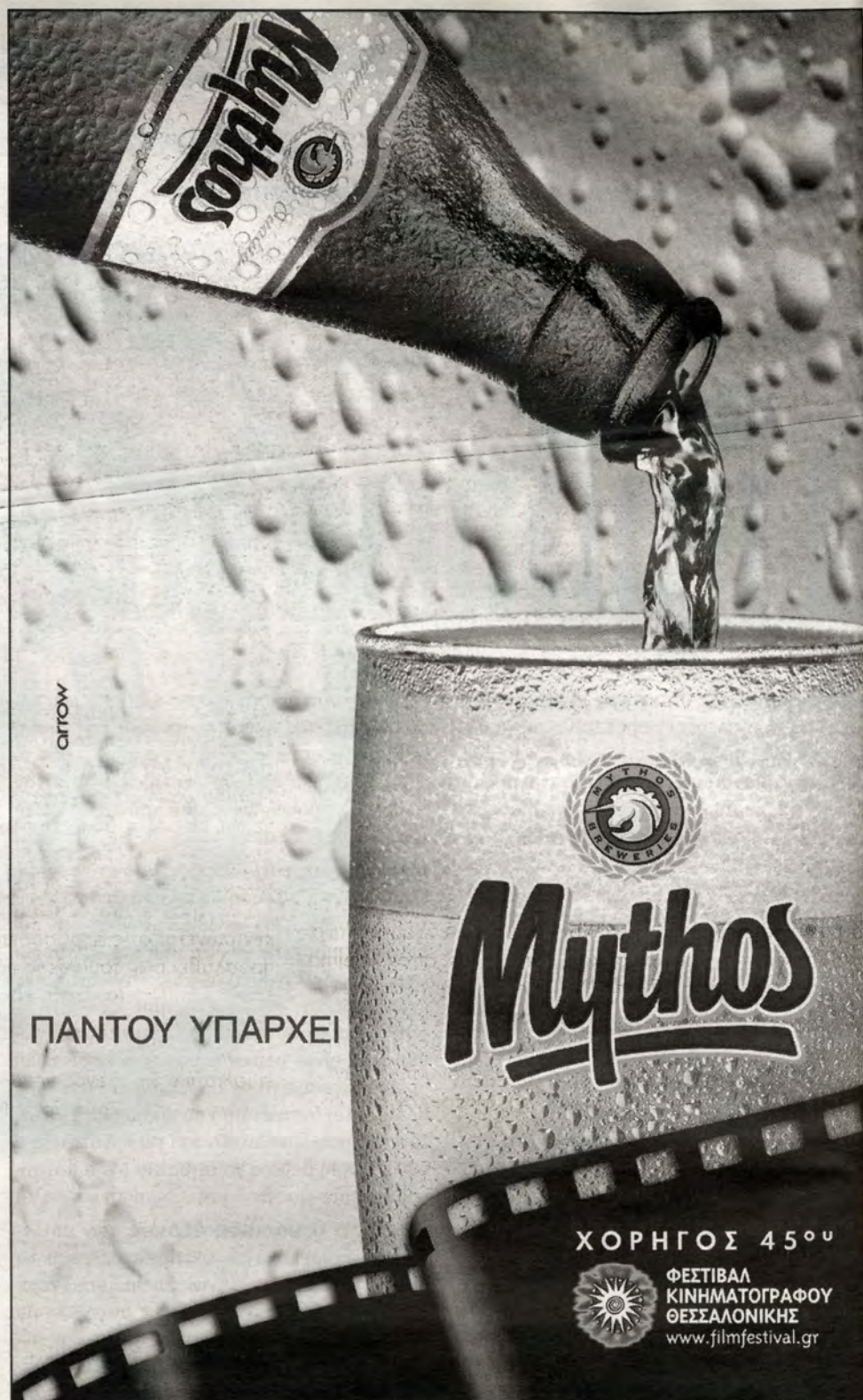
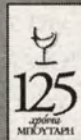
Εδώ και 125 χρόνια
η ποιότητα
μάς έγινε τρόπος ζωής.

Πριν 125 χρόνια, θέσαμε τις βάσεις μιας εξελιγμένης οινοποιτικής φιλοσοφίας με κύριο άξονα την προσήλωση στην ποιότητα. Από τότε, δημιουργούμε αμπελώνες σε ολόκληρη την Ελλάδα και επισκέψιμα οινοποιεία που ενσωματώνονται στη ζωή της κάθε περιοχής αναδεικνύοντας τη μοναδικότητά της. Προάγουμε τις ελληνικές ποικιλίες στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Αναδεικνύουμε τις ξένες ποικιλίες στον τόπο μας. Στήριζουμε κάθε δραστηριότητα που προωθεί τον πολιτισμό σε κάθε του έκφραση. Κατακτάμε σημαντικές βραβεύσεις σε διεθνείς διαγωνισμούς, με αποκορύφωμα τις 8 βραβεύσεις από το έγκυρο περιοδικό "Wine and Spirits", ως "Διεθνές Οινοποιείο της χρονιάς". Εδώ και 125 χρόνια παραμένουμε πιστοί στην ποιότητα. Γι' αυτό και η ποιότητα μάς έγινε τρόπος ζωής.

www.boutari.gr

BOUTARI

ΠΟΙΟΤΗΤΑ ΖΩΗΣ

ΠΑΝΤΟΥ ΥΠΑΡΧΕΙ

ΧΟΡΗΓΟΣ 45°

ΦΕΣΤΙΒΑΛ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
www.filmfestival.gr

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Συναντώντας τον Ντόναλντ Ρανβώ, έναν αεικίνητο άνθρωπο που μιλάει με τόση αγάπη για τη δουλειά του, συνειδητοποιώ πως ανταποκρίνεται απόλυτα στην εικόνα που έχω στο μυαλό μου για το πώς θα έπρεπε να είναι κάθε παραγωγός ενός καλλιτεχνικού προϊόντος: Ένας ανοιχτόμυαλος πολίτης του Κόσμου.

Donald Ramnavaud

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟΣ

Άρχισα να ασχολούμαι πιο φανατικά με τον κινηματογράφο το 1975, όταν άρχισα να γράφω για το κινηματογραφικό περιοδικό «Trade-mark». Ανταλλάσσαμε συχνά κείμενα και με τα ελληνικά «Σύγχρονος Κινηματογράφος» και «Φιλμ», κι έτσι μάλιστα πρωτογνώρισα και τον Μισέλ Δημόπουλο. Πριν αρχίσω να ασχολούμαι επαγγελματικά με αυτό το χώρο, δίδασκα Αγγλική Λογοτεχνία και φιλοσοφία στο Πανεπιστήμιο του Γουόρικ. Δυστυχώς η ακαδημαϊκή μου καριέρα συνέπεσε με την πρωθυπουργία της Μάργκαρετ Θάτσερ, οπότε για ο,τιδήποτε έκανα έπρεπε κατά κάποιο τρόπο να λογοδοτώ στους κατά τόπους εκπροσώπους της.

Επιχείρησα ωστόσο να παραμείνω στην Ευρώπη: Συμμετείχα στην ίδρυση του European Script Fund, που εντάχθηκε στο ευρύτερο πρόγραμμα της MEDIA. Όταν όμως η Ευρωπαϊκή πολιτική άρχισε να γίνεται πιο αυστηρή, έφυγα όσο το δυνατόν μακρύτερα από τις Βρυξέλλες γινόμενα και εγκαταστάθηκα στην Κίνα το 1999. Μου άρεσε πάντως το ότι στην Κίνα ήταν τόσο πολλοί Ευρωπαίοι. Μου αρέσουν οι προκλήσεις, σειρά είχε η Λατινική Αμερική. Ξόδεψα πολύ χρόνο σε γραφεία, διανομείς στην Αμερική, κ.ο.κ. Πολλή γραφειοκρατία, πολύ τρέξιμο. Όταν εγκατέλειψα την Κίνα, όλοι άρχισαν να δείχνουν ενδιαφέρον για την παραγωγή της Άπω Ανατολής. Τώρα που απομακρύνομαι από τη Λατινική Αμερική, όλοι οι διανομείς αγοράζουν ταινίες από τη Βραζιλία! Τώρα ασχολούμαι με ένα πρότζεκτ στο Μπουτάν, αλλά σιγά σιγά έχω αρχίσει να εξαντλώ την Υφήλιο!

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Η πρώτη μου σοβαρή απόπειρα να αναλάβω την παραγωγή μιας ταινίας στο Τορόντο ήταν με το *Speaking Parts* του Ατόμ Εγκογιάν- και δεν είναι περίεργο: Τώρα βρίσκομαι με την Αρσνέ Καντζιάν στην ίδια κριτική επιτροπή. Η δεύτερη απόπειρα ήταν στην Κίνα, όπου είχαμε αναλάβει να υλοποιήσουμε μια ιδέα ενός νεορού παιδιού που διέθετε μηδενικό κεφάλαιο, κι όμως την τελευταία στιγμή βρήκε χρηματο-

δότη και η υπόθεση πήρε μπρος!

Όταν πρωτοπήγα στη Βραζιλία, δεν υπήρχε καμία κινηματογραφική δραστηριότητα: Ο νεοεκλεγείς τότε πρόεδρος είχε όλους τους (θεατρικούς και τηλεοπτικούς) ηθοποιούς και σκηνοθέτες εναντίον του, οπότε έκοψε τη χρηματοδότηση στην κινηματογραφική βιομηχανία.

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΟΥ

Απολαμβάνω ιδιαίτερα να δουλεύω με πρωτοεμφανιζόμενους, δευτεροεμφανιζόμενους σκηνοθέτες. Για μένα οι δυσκολίες που μπορεί να συναντήσει στη χρηματοδότηση ένας πρωτοεμφανιζόμενος είναι σημαντικές, αλλά όχι ανυπέρβλητες: Μια καλή ιδέα, δοσμένη με ένα σωστό σενάριο θα βρει οπωσδήποτε διανομή. Το ταλέντο δεν κρύβεται. Μπορεί να υπάρχουν περιοριστικοί νόμοι από μεριάς των κυβερνήσεων, ειδικά από τη στιγμή που οι σύγχρονοι κινηματογραφιστές δείχνουν μια σκοτεινή εικόνα της καθημερινότητας προς τα έξω και καταγγέλουν τις λειτουργίες του Κράτους. Κι εμείς ξοδεύουμε πολύ χρόνο και κόπο για καθημερινούς ανθρώπους του δρόμου που έχουν συνηθίσει σε άλλους ρυθμούς. Μπορεί να τους στιγματίσεις για πάντα, όμως δεν είναι σίγουρο πως θα φανούν συνεργάσιμοι. Κάνεις κάτι για να τους βοηθήσεις, συχνά όμως είναι αδιάφοροι.

Η ΠΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Στην *Πόλη του Θεού*, για παράδειγμα, έψαχνα χρηματοδότη για 18 μήνες και τελικά βασικός χρηματοδότης είναι μια εταιρεία πετρελαίων. Αυτό μάλλον είναι ζήτημα μάρκετινγκ και επιτεύχθη χάρη στη διορατικότητα κάποιων επενδυτών που διέκριναν ποιότητα στην ταινία και επωφελήθηκαν τη δημοσιότητα που είχε η ταινία μετά την υποψηφιότητα της για το ξενόγλωσσο Όσκαρ, προς ίδιον όφελος. Όπως και νά 'χει όμως και οι συντελεστές της ταινίας πέτυχαν το στόχο τους. Έφτασε σε σημείο και να αναμειχθεί και στην εκλογική αναμέτρηση. Προβλήθηκε και ενώπιον του Κοινοβουλίου, ποτέ στη Βουλή δε μαζεύτηκαν περισσότεροι άνθρωποι. Ο Λούλα το εξέλαβε ως μανιφέστο

λουμε να βοηθήσουμε και τους νέους κινηματογραφιστές. Έτσι ο Βάλτερ συνέχισε να σκηνοθετεί ταινίες είτε μέσω της εταιρίας μας αλλά και εκτός αυτής για να συγκεντρώσει τα χρήματα. Συγκεντρώσαμε έτσι ένα 50% του κόστους παραγωγής. Η λογική του όλου θέματος είναι πολύ απλή: Απ' τη μία έχεις έναν καταξιωμένο ταλαντούχο σκηνοθέτη, απ' την άλλη έναν ταλαντούχο σκηνοθέτη που θέλει να καταξιωθεί.

IN THE MOOD FOR FILM

Με τον Φερνάντο Μείρέγιες και τον Βάλτερ Σάλες ιδρύσαμε το 2003 την εταιρεία παραγωγής «Buena Onda», που σημαίνει καλή διάθεση, πνευματική διαύγεια. Στην πορεία προστέθηκαν κι άλλοι στην ομάδα μας. Θέλαμε να αλλάξουμε τα πράγματα, να ελέγχουν τα πράγματα στην παραγωγή και οι ίδιοι οι σκηνοθέτες, για να μην αναγκάζομαστε να σκορπάμε τα χρήματά μας σε διαμεσολαβητές δικηγόρους. Θέλουμε περισσότερο να το βλέπουμε ως κίνημα, με το δικό μας μανιφέστο. Τώρα με τον Μείρέγιες είμαστε συμπαραγωγοί στην ταινία του Φίλιπ Μπασίνσκι, *Not by Chance*. Έχω γυρίσει κι εγώ μια ταινία, αλλά από καθαρή περιέργεια. Δεν έχουμε χρηματικό όριο, απλά δίνουμε χρονικό όριο στους δημιουργούς να μας παρουσιάσουν στην ολότητά του το πρότζεκτ τους, κι εν τέλει το όραμά τους.

Αυτή η άμεση επικοινωνία με το κοινό είναι και ο στόχος κι ενός Φεστιβάλ, κι είμαι πολύ χαρούμενος που συμμετέχω σε μια τέτοια διαδικασία, στην προώθηση νέων ταλέντων στο να βρουν διανομή και να εξηγήσουν το ιδιαίτερο όραμά τους και στο κοινό, σε μια άμεση επαφή.

Συνέντευξη: Γκέλυ Μαδεμλί

TV5: tout un monde de cinéma

Partenaire des films francophones en compétition

Retrouver toute l'actualité du cinéma:
"les yeux dans l'écran", tous les mercredis à 21h05

partenaire officiel

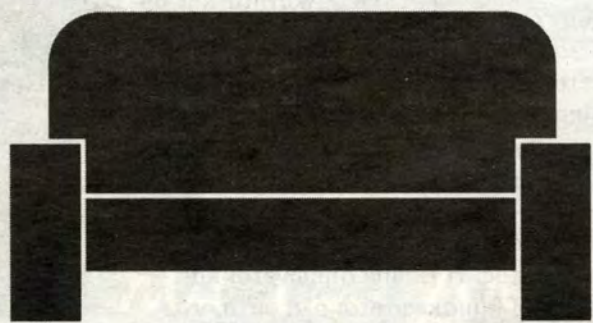

TV5

www.tv5.org

“Μια καλή ιδέα, δοσμένη με ένα σωστό σενάριο θα βρει οπωσδήποτε διανομή. Το ταλέντο δεν κρύβεται.”

19:10
σπίτι

19:20
σινεμά

παίζει κέντρο!

ΟΔΕΟΝ ΠΛΑΤΕΙΑ
CINEPLEX

Τσιμισκή 43 & Αριστοτέλους

8 αίθουσες... δίπλα σου!

www.odeon.gr

megastores

FUJIFILM

**FUJICOLOR
MOTION
PICTURE
FILMS**

Θα δώσει χρώμα
στο όνειρό σου.

ΔΙΑΘΕΣΗ:
KaBel CINE-TV PRODUCTIONS & SALES
ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ 1 ΧΑΛΑΝΔΡΙ 152 34
ΤΗΛ.: 210 6858033-210 6858034 (FAX)
e-mail: kabel2@otenet.gr

Κάτω απ' το παράθυρό της / Pod njenim oknom

του Metod Pevec (Σλοβενία, 2003)

Η Dusha είναι μια γοητευτική ξανθή δασκάλα χορού. Η ερωτική της ζωή βρίσκεται σε αδιέξοδο αφού βρίσκεται εγκλωβισμένη σε μια σχέση μ' έναν παντρεμένο χωρίς καμιά προοπτική. Το τελευταίο διάστημα η Dusha αισθάνεται ότι την παρακολουθούν: αλλαγές στην διαρρύθμιση του διαμερισμάτος της, αποκόμματα στο γραμματοκιβώτιό της και τέλος η έντονη αίσθηση μιας απειλής. Σε μια απρόοπτη εξέλιξη των γεγονότων η Dusha θα συλλάβει τον εισβολέα: είναι ένας νεαρός ερωτευμένος μαζί της. Σαστισμένη και αμήχανη από μια τέτοια εκδήλωση λατρείας, η ηρωίδα θα βρεθεί αντιμέτωπη με το χάος της προσωπικής της ζωής. Μια συζήτηση με τον εραστή της θα οδηγήσει την ερωτική τους σχέση σε διάλυση. Η Dusha είναι μόνη. Εστιάζοντας στο πρόσωπο της νεαρής ηρωίδας, η σκηνοθεσία σχεδιάζει το συναισθηματικό πορτραίτο μιας νεαρής γυναίκας λίγο πριν τα τριάντα. Η μοναξιά, η δυσφορία για το κενό της αισθηματικής ζωής, και η απογοήτευση, είναι οι συντεταγμένες της ζωής της. Βυθισμένη σ' ένα τέλμα, σίκανη να υπερβεί τις δυσκολίες και τα εμπόδια η ηρωίδα καλείται να λάβει αποφάσεις. Η διαδρομή της ηρωίδας δεν είναι παρά η πορεία προς την ωριμότητα, η πορεία προς τον έρωτα. Ο σκηνοθέτης χωρίζει την ταινία σε δύο ευδιάκριτα τμήματα: το πρώτο, που αναπτύσσεται γύρω από την αίσθηση της απροσδιόριστη απειλής, περιγράφει ακριβώς αυτή την αίσθηση της παγίδευσης. Αντίθετα το δεύτερο, πολύ πιο φωτεινό και

Πορτρέτο μιας νεαρής γοητευτικής γυναίκας που ζει μια μοναχική ζωή, η ταινία επικεντρώνεται στις εντάσεις και στις αστάθειες της συναισθηματικής ζωής της.

αισιόδοξο στην κατάληξη του, εστιάζει στο χάος της προσωπικής ζωής της ηρωίδας και στις ακτίνες φωτός, που επιτέλους, αντικρίζει. Με αναφορές στην ταινία του Κισλόφσκι, *Μικρή ιστορία για έρωτα* –κυρίως όσον αφορά την σχέση της ηρωίδας με τον νεαρό-, η ταινία χαρακτηρίζεται από τρυφερότητα και γλυκύτητα, απόλυτα σύμφωνη με το συναισθηματικό τοπίο που απεικονίζει. Οι κατασκευαστικές αξίες της ταινίας αλλά και το εξωστρεφές της αφήγησης είναι ένα τυπικό γνώρισμα ταινιών από την Σλοβενία που έχουμε στο παρελθόν δει στο Φεστιβάλ.

Δ.Μ.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 20:30

Ο ΑΝΘΡΩΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΑΡΓΕΝΤΙΝΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Μια ταινία για να νιώθεις και να σκέφτεσαι καθώς τη βλέπεις

Maria Victoria Menis, σκηνοθέτης της ταινίας *Μικρός ουρανός*

Η δυνατή σχέση ανάμεσα σε έναν άντρα και ένα παιδί μέσα από τα μάτια μιας γυναίκας. Αυτό είναι το *El cielito*, μια ταινία για να νιώθεις και να σκέφτεσαι καθώς τη βλέπεις, όπως μας λέει η δημιουργός της, **Μαρία Βικτόρια Μένις**. Η ίδια διδάσκει στο Εθνικό Ινστιτούτο Κινηματογράφου της Αργεντινής, ενώ έχει γράψει και σκηνοθετήσει και για το θέατρο. Πιστεύει ότι δεν πρέπει να τα λέμε όλα στον κινηματογράφο και δηλώνει ενθουσιασμένη με το Φεστιβάλ.

Η ταινία

Η βασική ιστορία είναι η σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ ενός νεαρού άνδρα, του Φέλιξ, και ενός μικρού παιδιού. Ο νεαρός αυτός είναι περιθωριακός και καθώς περιφέρεται χωρίς να κάνει κάτι, βρίσκεται κατά τύχη σε ένα μικρό χωριό της επαρχίας. Εκεί ένας άνδρας του προσφέρει δουλειά στα κτήματά του. Παράλληλα ο Φέλιξ συναντάει το παιδάκι και τη γυναίκα του αγρότη. Πρέπει να πούμε πως ο νεαρός προέχεται από μια οικογένεια διαλυμένη, έχει μεγαλώσει με τη γιαγιά του και τώρα τον βλέπουμε σιγά-σιγά ν' αρχίζει για πρώτη φορά να δίνει αγάπη. Σ' αυτό το μικρό παιδί βλέπει τη δυνατότητα να αποκτήσει μια δική του σωστή οικογένεια. Ο άντρας είναι πολύ βίαιος με τη γυναίκα του και έτσι αυτή τον εγκαταλείπει αφήνοντας πίσω και το παιδί. Ο Φέλιξ βλέποντας την επιθετικότητα του πατέρα παίρνει το παιδί αποφασίζοντας να το σώσει από αυτό το άσχημο περιβάλλον.

Η ιδέα

Πριν τρία χρόνια διάβασα μια ιστορία στην εφημερίδα. Η αστυνομία είχε συλλάβει έναν περιθωριακό που ζητούσε να τον αφήσουν για να δει το παιδί του γιατί το είχε αφήσει σε ένα πολύ άθλιο μέρος. Η αστυνομία αργότερα ανακάλυψε ότι δεν ήταν ο γιός του αλλά ένα παιδί που είχε πάρει από αλλού γιατί ήταν σίγουρος ότι θα περνούσε πολύ καλύτερα μαζί του απ' ό,τι με τους γονείς του. Με αφορμή αυτό το γεγονός θέλαμε να δείξουμε κι άλλα πράγματα με την ταινία, όπως για παράδειγμα τους γονείς του παιδιού. Το σημαντικό στην όλη ιστορία είναι πώς ένα αγόρι που δεν έχει λεφτά, οικογένεια, σπίτι, καταφέρνει να βρεί και να δώσει τόση αγάπη σε ένα παιδί. Τελικά ο Φέλιξ γίνεται πραγματικός ήρωας. Σε μια χώρα, όπως η Αργεντινή, κάνει μια

πράξη αλληλεγγύης από αγάπη και δίνει μέχρι και τη ζωή του. Το τέλος είναι θλιβερό γιατί πεθαίνει ο ήρωας, από την άλλη όμως υπάρχει και η ελπίδα που βγαίνει από το παιδί.

Στοιχεία της σύγχρονης Αργεντινής
Στην επαρχία βλέπουμε τη γη, η οποία δεν είναι πολύ πλούσια. Μετά βλέπουμε την πόλη μέσα από το παράθυρο, τα άτομα που βρίσκονται στο δρόμο, που δεν έχουν δουλειά. Η εικόνα της σύγχρονης Αργεντινής δεν είναι το κυρίαρχο θέμα, όμως πίσω από τον ήρωα βλέπουμε πολύ την Αργεντινή του σήμερα. Αυτή τη στιγμή η χώρα έχει πολλά οικονομικά προβλήματα και εγκληματικότητα. Σε αντίθεση μ' αυτήν την κατάσταση η ταινία δείχνει ότι η αλληλεγγύη παραμένει και τελικά μπορεί να σώσει τον κόσμο.

Ο ρόλος της σωπής

Είναι αλήθεια ότι στην επαρχία οι άνθρωποι δεν μιλούν πολύ. Εδώ στην πόλη μιλάμε συνέχεια μεταξύ μας, μιλάμε στο τηλέφωνο, ακούμε μουσική, βλέπουμε τηλεόραση, έχουμε το ίντερνετ. Στην επαρχία είναι πιο σιωπηλοί, δουλεύουν, δεν εκφράζονται πολύ. Το σημαντικό είναι ότι έχουν πολύ έντονα συναισθήματα. Όμως υπάρχουν παράλληλα και βίαιες συμπεριφορές. Η σιωπή μέσα στην ταινία έχει ως συνέπεια τη συμμετοχή του κοινού. Ο θεατής βλέπει πολλές εικόνες και πρόσωπα και αρχίζει να αναρωτιέται για αυτό που βλέπει. Δεν πρέπει να τα λέμε όλα στον κινηματογράφο. Ειδικά την εποχή αυτή που οι αμερικανοί ή γενικά ο πολύ εμπορικός κινηματογράφος τα λείει όλα. Αν πας σε μια ταινία με ένα επτάχρονο παιδί θα μπορεί να σου πει όλα όσα γίνονται γιατί όλα είναι προφανή. Το *El cielito* είναι μια ταινία για να νιώθεις και να σκέφτεσαι καθώς τη βλέπεις. Είδα την ταινία με

πολλούς ανθρώπους που αγαπάνε τον εμπορικό ή τον ποιοτικό κινηματογράφο και άρεσε σε όλους. Δεν είναι μια πολύπλοκη ταινία. Το πρώτο που βλέπεις είναι έναν άντρα που αγαπάει ένα παιδί. Μετά σκέφτεσαι για τη βία και όλα τα άλλα. Η ταινία έχει βγει στις αίθουσες εδώ και ένα μήνα και έχει πάρει πολύ καλές κριτικές. Μπορεί το τέλος της να είναι

θλιβερό αλλά σκεφτείτε πως αν η ταινία ήταν αμερικάνικη, τότε θα τελείωνε με τον άντρα και το παιδάκι να περπατούν αγκαλιά. Θα έλεγα ότι δεν είναι ακριβώς μια ταινία εμπορική. Είναι μια ταινία τέχνης που δείχνει την πραγματικότητα. Είναι εύκολο να κάνεις ένα χαρούμενο τέλος. Όμως μ' αυτήν την ταινία θα ήταν επικίνδυνο γιατί δε θα ήταν συνεπής στην ιστορία της.

Οι αργεντινικές παραγωγές

Αυτή τη χρονιά βγήκαν 50 ταινίες, που είναι μεγάλος αριθμός. Υπάρχουν ταινίες που γίνονται με 2-3 χιλιάδες ευρώ με ψηφιακή κάμερα και μετά περνάει σε φιλμ. Καταφέρνουμε να κάνουμε τόσες ταινίες γιατί γυρίζουμε στον κόσμο, στα Φεστιβάλ, απ' όπου βρίσκουμε βοήθεια αλλά και από το Ινστιτούτο Κινηματογράφου της Αργεντινής. Επίσης, υπάρχουν πολλοί άνθρωποι που δουλεύουν αφοκερδώς για τον κινηματογράφο. Μην ξεχνάμε ότι με το budget μιας αμερικανικής ταινίας μπορείς να γυρίσεις χίλιες αργεντινικές. Το κακό είναι ότι το κοινό, στο μεγαλύτερο μέρος του, προτιμάει τις αμερικανικές ταινίες, μετά τις ευρωπαϊκές και τέλος τις αργεντινικές.

Για το Φεστιβάλ

Είναι απίστευτο. Είναι πολύ μεγάλο και διεθνές και φυσικά πολύ σημαντικό για την περιοχή. Μου έκανε εντύπωση η μεγάλη συμμετοχή των Ελλήνων. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα να κάνεις. Είχα την εντύπωση ότι είναι πολύ κλειστό και βλέπω τελικά ότι είναι πολύ ανοιχτό, με πολλούς δημοσιογράφους και ανθρώπους που συζητάνε για τον κινηματογράφο.

Συνέντευξη: Όλγα Κοζάκη

Η εποχή των ψευδοισθήσεων / Iluzija

του Svetozor Ristovski (nΓΔΜ/Αυστρία, 2004)

Η ζωή του 13χρονου Marko είναι δύσκολη: ο πατέρας του είναι μέθυσος, η μητέρα του αδιάφορη, οι οικογενειακοί καυγάδες συχνόι. Στο σχολείο μια συμμορία μαθητών τον ενοχλεί. Μοναδικό του καταφύγιο είναι το γράψιμο: ονειρεύεται την διαφυγή του συμμετέχοντας σ' έναν ποιητικό διαγωνισμό με θέμα έναν ύμνο για τη χώρα του και το έπαθλο ένα ταξίδι στο Παρίσι. Ο Marko ενδιαφέρεται να συμμετάσχει από τον δάσκαλο του. Οι προσδοκίες του για τον διαγωνισμό θα καταρρεύσουν, όταν, εξαναγκασμένος, θα συμμετάσχει στο βανδαλισμό του σχολείου... Δ.Μ.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 13:00

Καλοκαίρι στη χρυσή κοιλάδα

Ljeto u zlatnoj dolini

του Srđan Vuletic (Βοσνία & Ερζεγοβίνη/Γαλλία/Μ.Βρετανία, 2003)

Ο Fikret είναι 16 χρόνων και ζει άστατη εφηβεία: μικροκλοπές, ναρκωτικά, αναζήτηση του έρωτα και λατρεία της rap μουσικής. Ο θάνατος του πατέρα του τον θέτει ξαφνικά προ των οικογενειακών ευθυνών. Κατά την διάρκεια της κηδείας ένας άγνωστος αρνείται να δώσει το "Halil", τη μουσουλμανική συγχώρεση των αμαρτιών, ισχυριζόμενος ότι ο πατέρας του Fikret τού χρωστούσε 50 χιλιάδες μάρκα. Αντιμέτωπος με το βαρύ χρέος ο νεαρός ήρωας βρίσκεται σε κατάσταση απελπισίας. Από το αδιέξοδο τον βγάζει ένας διεφθαρμένος αστυνομικός... Δ.Μ.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 18:00

Άγιο κορίτσι / La nina santa

της Lucrecia Martel (Αργεντινή/Ιταλία/Ιταλία, 2004)

Χειμώνας στη La Cienaga. Η Amalia ζει με την χωρισμένη μητέρα της Helena και το θείο της, που διευθύνουν ένα ξενοδοχείο. Το ξύπνημα των αισθήσεων της, οι ταραχές που κυριεύουν το σώμα της αντιμετωπίζονται με συνεχή παρουσία σε κάθε είδους θρησκευτικές τελετουργίες και στη χορωδία. Η φίλη και συνομήλική της Josefina κατάγεται από μια συντηρητική οικογένεια της επαρχίας. Οι δύο κοπέλες μέσα από συζητήσεις προσπαθούν να κατανοήσουν τον κόσμο της ενήλικης σεξουαλικότητας: Στο ενδιάμεσο των δοκιμών της χορωδίας και συζητήσεων για την Αγία Γραφή συζητούν για τη σεξουαλική επιθυμία... Δ.Μ.

Παρασκευή 26 Νοεμβρίου, Cine Σταύρος Τορνές, 15:30

Accento
TA DI IMPORTAZIONI

η έβδομη τέχνη...

...εχει άρωμα

...καφέ

Vescovi
il caffè è
un' arte
Coffee is an art

Accento

Σόλωνος 62 Θεσ/νίκη Τ.Κ. 54644
Τηλ : 2310 - 889750 Fax : 2310 889751

Vescovi
Caffè
DAL 1927

Vescovi
CAFFÈ SENZA CAFFEINA
SI SERVE ESCLUSIVAMENTE

Accento
SOCIETÀ DI IMPORTAZIONI

α σε δω στο everest θα σε δω στο
θα σε δω ο

ΣΕ ΔΩ ΣΤΟ EVEREST θα σε δω

θα σε δω στο everest θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

θα σε δω στο everest

**θα σε δω στο
everest®**

χορηγός του 45ου Φεστιβάλ
Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης

ο καθημερινός σας συνεργάτης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ
ΕΘΝ. ΑΜΥΝΗΣ
ΕΥΚΑΡΠΙΑ
ΘΕΡΜΗ
Ι. ΔΡΑΓΟΥΜΗ
ΚΑΛΟΧΩΡΙ
ΚΟΥΦΑΛΙΑ
ΛΑΓΚΑΔΑΣ
ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΥ
ΝΤΕΠΩ
ΠΕΡΑΙΑ
ΣΙΝΔΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΥΠΟΛΗ
ΤΟΥΜΠΑ

Αγ. Δημητρίου 51, Τ.Κ. 546 32
Παννιστών 134, Τ.Κ. 546 27
Εθν. Αμύνης 38, Τ.Κ. 546 21
Πολυτεχνείου 59, Τ.Κ. 564 29
Θ. Κολοκοτρώνη 14, Τ.Κ. 570 01
Ι. Δραγούμη 17, Τ.Κ. 546 25
28ης Οκτωβρίου 85, Τ.Κ. 570 09
Εθν. Αντιστάσης 56, Τ.Κ. 571 00
Σ. Τσακμάνη & Μακεδονίας 1, Τ.Κ. 572 00
Δεσπεραί 6, Τ.Κ. 546 21
Λ. Κ. Καραμανλή 154, Τ.Κ. 542 49
Γ. Παπανδρέου 51, Τ.Κ. 546 46
Θεσσαλονίκης 56, Τ.Κ. 570 19
Χρυσ. Σμύρνης 11, Τ.Κ. 574 00
Ι. Γωγούση 23, Τ.Κ. 564 30
Παπάφη 95 & Υμηττού, Τ.Κ. 544 53

ΤΗΛ. 2310-566321 • FAX 2310-566323 • e-mail: SDK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-502790 • FAX 2310-502613 • e-mail: SKO@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-266802 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-688505 • FAX 2310-688400 • e-mail: SKE@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-466998 • FAX 2310-466934 • e-mail: SKU@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-567464 • FAX 2310-502596 • e-mail: SKI@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-789815 • FAX 2310-789810 • e-mail: SKZ@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23910-21300 • FAX 23910-21301 • e-mail: SKK@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23940-20864 • FAX 23940-20378 • e-mail: SKL@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-254663 • FAX 2310-254006 • e-mail: SKF@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-312527 • FAX 2310-317352 • e-mail: SKY@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-403807 • FAX 2310-412451 • e-mail: SKN@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 23920-20600 • FAX 23920-22730 • e-mail: SKP@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-569380 • FAX 2310-569626 • e-mail: SKS@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-600230 • FAX 2310-587514 • e-mail: SKM@taxydromiki.gr
ΤΗΛ. 2310-914847 • FAX 2310-953309 • e-mail: SKT@taxydromiki.gr

ΕΕΤΤ
ΑΜ : 99-149
Γενική Άδεια
Ταχυδρομικών
Υπηρεσιών

ΕΔΡΑ: Δασκαλογιάννη 15 - Μεταμόρφωση Αττικής, Τ.Κ. 144 52, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 210 28 07 100, FAX: 210 28 35 210
Υπο/μα: Καλοχώρα Θεσσαλονίκης, ΤΗΛ. ΚΕΝΤΡΟ: 2310 755765, FAX: 2310 789179
www.taxydromiki.gr

γενική
TAXYΔΡΟΜΙΚΗ

Γνήσια κρητική κουζίνα με προϊόντα αποκλειστικά από την Κρήτη.
Εδώ θα βρείτε την σπιτική τοικουδιά (ρακί) με τον μεζέ της, τον παραδοσιακό ντάκο με προζύμι ψημένο σε ξυλόφουρνο, στάκα με τ' αυγά, λαχανοπιτάκια, ξύγαλο, σπειακές ελιές, απάκι και πολλούς άλλους μεζέδες.

Αξίζει να δοκιμάσετε τα σπιτικά πιάτα ημέρας, μαγειρεμένα με αγνά υλικά.

Συμβουλή: αφήστε το προσωπικό του καταστήματος να σας προτείνει γεύσεις και να σας περιποιηθεί με τον ξεχωριστό κρητικό τρόπο φιλοξενίας.

κρητική κουζίνα ρακάδικο

Ανοιχτά από τις 1 το μεσημέρι
μέχρι τις 3 το βράδυ.

Θα μας βρείτε στην **Τσόπελα 2**,
πίσω από το Κ.Θ.Β.Ε.

και στο τηλέφωνο **2310 228 300**

ΠΑΥΛΟΣ Θ. ΚΑΓΙΟΣ

Δεν υπάρχει ελευθερία μακριά σου

Μυθιστόρημα

Ένας άντρας
και μια γυναίκα
κάνουν
τη θύελλα
του έρωτα
οδηγό ζωής.

www.kastaniotis.com
e-mail: info@kastaniotis.com ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Ευχαριστούμε τον Όμιλο Υγείας EUROMEDICA για την ευγενική προσφορά του, να καλύψει τις ανάγκες υγείας, που μπορεί να προκύψουν στους προσκεκλημένους του Φεστιβάλ κατά τις ημέρες της διεξαγωγής του.

ΚΛΙΝΙΚΗ EUROMEDICA - ΚΥΑΝΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ
Βιζύης 1, Τηλ. 2310 966.100

ΔΙΑΓΝΩΣΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ: EUROMEDICA ΔΑΝΙΗΛΙΔΗ
Τσιμισκή 19,
Τηλ.: 2310 257.231-5

EUROMEDICA ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
Ακταίου 3 (Ν. Ελβετία)
Τηλ.: 2310 320.516

EUROMEDICA ΙΠΠΟΚΡΑΤΗΣ
Τσιμισκή 43,
Τηλ.: 2310 240.864

EUROMEDICA
ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΑΡΟΧΗΣ ΙΑΤΡΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ

SIXT
rent a car

Κινηθείτε παντού...

(με τις πιο συμφέρουσες μακροχρόνιες και βραχυχρόνιες μισθώσεις.)

Όποτε και αν τη χρειαστείτε, όπου κι αν βρεθείτε, η Sixt είναι εκεί. Η μεγαλύτερη και πιο αξιόπιστη εταιρεία ενοικιάσεως αυτοκινήτων στην Ευρώπη διαθέτει ένα οργανωμένο δίκτυο 80 σταθμών με 6.000 αυτοκίνητα τελευταίας τεχνολογίας και τις καλύτερες προσφορές, τόσο για μακροχρόνια όσο και για βραχυχρόνια ενοικίαση. Με τις πιο συμφέρουσες τιμές και το καλύτερο service, η Sixt αποτελεί τη μόνη σας επιλογή. «Κλείστε» το αυτοκίνητό σας με ένα απλό τηλεφώνημα ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση www.sixt.gr για ν' απολαύσετε κι εσείς τα μοναδικά προνόμια που σας προσφέρει η Sixt. Η εταιρεία που κινεί τον κόσμο.

Sixt rent a car, 210 57 70 006, www.sixt.gr
LION RENTAL S.A. A member of the LION HELLAS group of companies.

I hate to get all sentimental on you, but it's kind of nice how the festival is an excuse to see those whom you lose touch with every year. It's a renewal of ties, as festivals should be. This gathering together is reflected in ticket sales. They almost reached 7,000 on Wednesday, and have been over 6,000 most days. In between all your rendez-vous, don't forget to turn your clocks back a half-an-hour. All press screenings are 30 minutes earlier today. So is tonight's 'Surprise Film'.

Social cinema

Too bad you missed the masterclass of Victor Erice. Even if you can't say his name properly, you'd be floored by what he said. OK, earlier this week Peter Greenaway informed us "Cinema is dead". Fair enough. Yesterday morning, Erice informed his devotees that cinema embalms life and time (!) With this art, comes a certain built-in terror. (See the people running out of the theatre when the old Lumiere brothers showed their train film). In just over an hour, the Spanish director gave us a fascinating history of cinema through time...starting with the cave men. First there was painting for a few millennia, then there was photography – and, before you know it – cinema. I'll spare some details and get to the meat of the matter – Death. "It's a funeral art," Erice said of film. "It captures lives. Life disappears, but cinema shows it...When you see a film with an actor who's died, they live again for us with the same words, the same movements they had when they were alive." Deep. Erice, who referred to Charlie Chaplin as the world's greatest filmmaker, says it is the Italian post-war cinema that taught him, "Cinema is an important card that can be played by certain social groups – especially in Europe." The question is how cinema – which is by nature a communal art – can be used for something besides commercial ends. While Erice acknowledged the practicality of DVDs, he also noted it suits the powers-that-be that people sit in their little "cells" and watch films alone. It's nearly impossible for filmmakers today to make authentic images while they are exposed to so much "image pollution". Form always mattered to him, because "all stories are contained within something." With regards to his "Dream of Light: The Quince-Tree Sun", Erice said he didn't have the answers in advance, but was rather filming painter Antonio Lopez with a question in mind. "We live in an occupied world, with its occupiers, collaborators and resisters," he noted. "Viva la revolucion!" Alexander Payne added.

Tokyo gathering

Another festival revelation, Hirokazu Kore-Eda, talked about his art. By his side was petite actress Yu, who plays the mother of four children in "Nobody Knows". Her character, the director said, "loves her children like crazy, but can't handle the responsibility." Something about the actress made him cast her in the part. Based on a real story that he had been haunted by for 15 years, Kore-Eda's film is about Tokyo and "things happening right next door to you" that you not sure how to handle. While a little pressed to declare any specific worldview or film philosophy, he said, "I try to see people as they are. Not in black-and-white. My world is grey." As far as his scripts go, he explained, "there are things you choose to show and not show." He assumes audiences can piece together the holes on their own.

Greek pow-wow

Even though the Greek Film Center presents 19 films in this year's program, they aren't happy campers. The news wasn't "good" as the annual meeting took off. Part of the problem is that the budget shrank from 5.5 million euros to 4.5 millions euros recently. (In Greece, whenever the government changes, the earth also alters its spin). Before long the press conference deteriorated into an accounting session led by the center's president Diogoras Chronopoulos. Too bad I didn't remember to bring my tax forms. I might have gotten some help. Oh yeah, we also learned that despite the slow-motion effect being applied to Greek film funding, directors including Renos Haralambides ("No Budget Story") are in production. "I am not

FIRST ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ SHOT

45th THESSALONIKI FILM FESTIVAL

FRIDAY 26 NOVEMBER 2004 • N. 161

It's a small world (after all)

Hirokazu Kore-eda

Yu

45th Thessaloniki Film Festival

Michel Demopoulos, Victor Erice

afraid" Chronopoulos told us, though he also slipped in the fact that the GFC heads had even considered the possibility of resigning – but decided against it.

United states of film

Is (American) independent film alive & well? Alexander Payne, Todd Verow & Kent Jones will tell you. Unfortunately Todd Solondz won't be able to give his insights, because rumour has it he's jumped boat. This round table is set for today at 11am at the Stavros Tornos cinema. New York-based journalist Dimitra Kessenides moderates, so it's sure to be good. Also on today's schedule is a 9am field trip to Vergina and a fascinating Hellenic Radio and TV (12.30) press conference with no boring speeches whatsoever.

Meeting of minds

As the festival rolls into its last weekend, the competitive section is thick with films. "Viva Algeria" (8pm), a portrait of three different women in Algeria today, is unveiled. Amidst the political turmoil, they are very much alive. Meanwhile, "Boats out of Watermelon Rinds" (3.30pm) is about two boys in a Turkish town in the 1960s. The kids fall in love with cinema by finding scraps of film.

Hidden worlds

Half a dozen new local films are unveiled today. First, there's Vassilis Mazomenos' kind of esoteric "Words and Sins" (1.30pm), which alternates between shots of a Christ-type figure in a hospital and his Virgin Mary-like nurse and images of migrants on a seacoast. Then, there's "Rakushka" (5.45pm), the only local fiction film directed by a woman, Fotini Siskopoulou. That film's about a man who really doesn't know how to please women. He falls in love with a girl from Russia who plays the cello – and loses her affection quicker than you can say "Dostoyevsky". Noteworthy director Tasos Psarras "Dust" (10.30pm) is about a middle-aged man who revisits the Greek civil war days. Then, festival crowds will have a chance to see "Delivery" (5.30pm), about a pizza guy and Athens' overlooked margins. Today "Uncut Family" (8pm) is screening too. A colleague tells me it's tough, interesting and almost dialogue-free. There's a hint of incest too. Today no less than six Greek directors will address the press. First Dennis Iliadis talks about "Hardcore". Panos Koutras will let us into the strange world of his "Real Life" and Pantelis Voulgaris will fill us in on "Brides". (All at 11.30am). Then, at 1.30, the makers of "CCTV", "Love at 16" and "Before the Night" speak. Costas Sfikas is honoured tonight in a gala screening of his version of "Metropolis" (7.30pm). Earlier in the day (1pm), five of his films will play at the Tania Marketaki cinema.

Special appearances

Meanwhile, yesterday the audience met Maria Victoria Menis, director of Argentine film "Little Sky", Vesela Kazakova, the rising star of "Mila From Mars", and of course Yesim Ustaoglu, director of "Waiting for the Clouds". The latter was warmly received by the Panhellenic Association of Pontic Greeks. In case you missed her film, an extra screening has been added at 1pm tomorrow at the John Cassavetes theatre.

Clandestine meeting

SURPRISE!!! The super special sexy scintillating "Secret Film" of the festival is so elusive it's being shown a half hour early (at midnight, not 12.30). That's sneaky! Tonight, chez Tonia Marketaki. Hint #1: "Speed". Hint #2: What do you not want to become if your plan is hijacked?

PS: Don't forget that – after a gruelling couple of days – at 6pm, the Balkan Fund Awards will be announced in Warehouse C, along with the Sarajevo Film Festival's Cinelink Awards.

Greek term of the day: THESS-eee (seat)

Angelike Contis

ΠΡΩΤΟ ΠΛΑΝΟ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 161 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2004

ΕΚΔΟΤΗΣ: ΜΙΧΑΗΛ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ: ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΖΗΚΟΣ

ΣΥΝΤΑΞΗ: ΟΥΛΙΑ ΚΟΖΑΤΗ, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΚΟΝΤΙΣ, ΓΚΕΛΥ ΜΑΔΕΜΛΗ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΑΜΠΑΣ, ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΛΑΒΟΣ,
ΤΖΕΝΗ ΠΑΥΛΙΔΟΥ, ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΡΩΤΑΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ: MOTION TEAM • ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΜΟΥΤΚΟΣ-ΕΝΤΥΠΗ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

website: www.filmfestival.gr • e-mail: press@filmfestival.gr

Αποκτήστε τη CINEKARTAF

και δείτε όλες τις ταινίες

του 45ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου

ΔΩΡΕΑΝ!

Για περισσότερες πληροφορίες, επισκεφθείτε την ηλεκτρονική σελίδα της Cinekartaf στη διεύθυνση

<http://www.filmfestival.gr/cinekartaf>

Τώρα και ειδική έκδοση της Cinekartaf για τους φοιτητές του Τμήματος Κινηματογράφου